березень 2000
March 2000

ПРОМІНЬ
promin

40

ліття
years

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXX БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор, Оксана Арсено

Редакційна Колегія:
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щербльок

Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@bestnet.org

PROMIN

published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXX MARCH No. 3

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Editor - Oksana Arseneault
telephone 905-572-9626

Editorial Committee:
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Arseneault
E-mail c/o promin@bestnet.org

Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00

The editors reserve the right to edit submitted materials

Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

ЗМІСТ
CONTENTS

1 Редакційна ..... Editorial
2 Тарас Шевченко ..... Taras Shevchenko
8 Думи Мої ..... My Thoughts
10 Великий Піст ..... Great Lent
15 Життя і Культура ..... Life and Culture
16 Савеля Стечишин ..... Savella Stechishin
20 Жіночі постаті ..... Women of Influence
21 Виставка творів Вадима Доброліжа ..... Vadym Dobroliz
23 Нашим Дітям ..... For Our Children
24 Вісті з Централі ..... News from the National Office
26 400-ліття Променя ..... Campaign 40/2000
27 Громадська Хроніка ..... Community Events
31 Квіти Незабутнім ..... In Memoriam
33 Пресовий Фонд ..... Press Fund

Союзу Українок Канади / Ukrainian Women's Association of Canada
National Office : 202-456 Main Street, Winnipeg, MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630 Fax: 204-947-3882
Office hours: Monday, Wednesday, Friday 1 - 4 p.m.
Канцелярія відкрита в понеділок, середу і п'ятницю від 1-ої до 4-ої год. дня
Адреса, телефон, телефакс і електронічна пошта **Променя** подано з ліва
Promin address, telephones, fax & e-mail listed to the left

Editorial
Редакційна

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Кожна нація має своїх пробудни-ків, які своїм сильним характером справедливости, запальним словом, хистом провідництава або незламною ідеєю пробуджували народ і стали джерелом збереження її національної свідомості.

В Україні такою особою був і дальше є неповторний геній і пророк Тарас Шевченко. Він був один із тих велетнів духа, що шукаючи правди і справедливости був покривджений і змушений сильно терпіти.

В своїй творчості поет виявляє характер народу, його заповітні думки, його найпалкіші прагнення, славне, хоч гірке, його минуле і боротьбу за прекрасне майбутнє.

Всю свою геніальну творчу силу він зосередив на одній ідеї - ідеї національного й соціального визволення свого народу, ідея „сім'ї великої, сім'ї вольної, нової". Тарас Шевченко був оборонцем всіх покри вджених, убогих і нещасних.

Шевченко був і вчителем і дорад-ни ком для народу в найтяжчих моментах бурхливої історії нашої батьківщини і його слово стало ідеалом до якого прямуємо ще й сьогодні.

Народ Шевченка не забуває і ніколи не забуде. Поет живе в серцях свого народу. Це підкрес-лив П. Куліш в своїй промові над труною поета.

„Наш єси, поете, а ми народ твій
І духом твоїм дихатимемо во віки і віки!"

Ярися Сушко

Джерело графіки до дописів в цьому числі є: „Життя Тараса Шевченка", Павло Зайцев, видання Тов. ім. Т. Шевченка, 1955 і „Тарасові Шляхи", Оксана Іваненко.

Recently I read the newsletter of an Ontario-based missionary organization that provides both financial and active human support to underprivileged communities around the world. I was, and am, in awe of the work that they do, helping victims of natural disasters to rebuild their homes, building schools in communities without their own resources, organizing churches to spread the Word of God. In our busy lives, in the midst of the daily race, it is easy to forget about the world's innocent and unfortunate. The first thing that came to my mind on reading this newsletter was, this is exactly what Great Lent is all about.

Our life in the Lord is based on one crucial premise: love. We love our families, our friends, our homes, our pets. We work hard to unite our communities and pave a way to a solid future. In all of these efforts, we often develop tunnel vision, getting caught up with the matters at hand, some of them, often the most trivial ones, causing anger and hostility among us. Trivial in the sense that as we speak, there are flood victims in Africa perched on tree tops, praying for rescue, and thousands of livestock floating to their deaths in Australia. In comparison, conflicts over the colour of paint in the new parish hall certainly pales.

Of course we are not able to give to everyone at all times, save the world or anything as lofty as that. But it is perfectly possible to love everyone at all times, unconditionally. Great Lent provides us with a scheduled opportunity for reflection. We examine our lifestyles and remove the excess baggage in order to help us focus on what's important. Perhaps we pray more often, asking for God's strength for those in need and forgiveness for our daily trespasses. We lift our heads and look around, only to notice that all we need is right in front of us, with God's hand guiding us to the best use of our resources, if we allow Him to do so. In doing all of these things, wholeheartedly, we are inevitably filled with joy and awe at the power with which His love instills us.

Ideally, Great Lent would be a constant ritual, not only reserved for 40 days of the year. The Holy Orthodox tradition provides us with the opportunity to begin this striving. We hope that you enjoy the articles on Great Lent in Promin this month, and that they play a part in inspiring you to begin your Lenten journey with joy and anticipation.

Oksana Arsenault

ВЕЛИЧ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
(промова на Шевченківське Свято)

Проф. Яр Славутич

Світова література має кілька яскравих імен, що стали символом націй. Так, Вільям Шекспір -- маєстатична вершина Англії, Данте -- біблійна мудрість Італії, Гете -- допитливий дух Німеччини. У слов'янському світі великою славою втішаються Міцкевич серед поляків і Пушкін серед росіян...

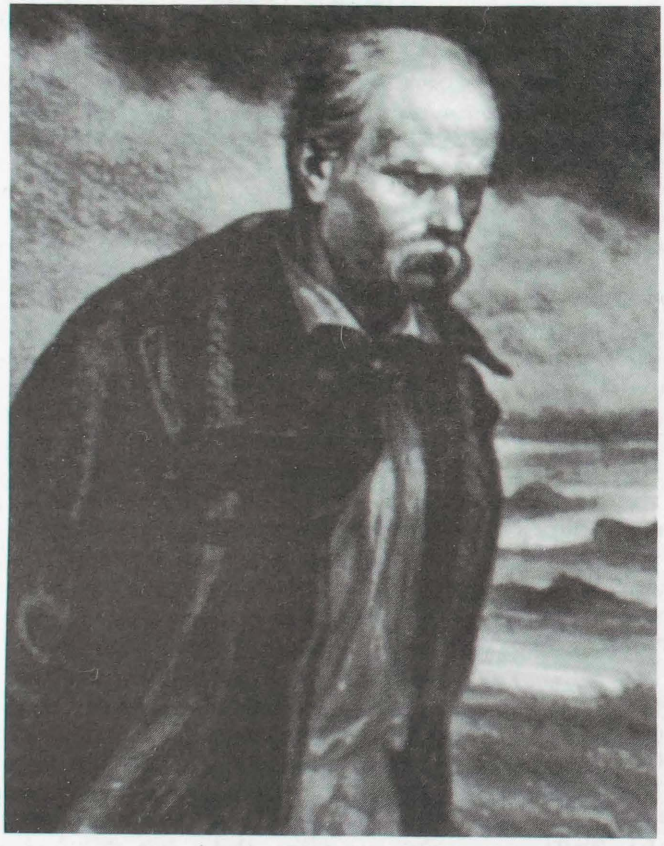

Але ніхто з названих п'ятьох велетнів світової літератури не зробив такого впливу на розвиток своєї нації, як наш геніяльний поет Тарас Шевченко. Син простого народу, Шевченко піднявся по крутій дорозі до верхів'я вселюдської культури, став нашим пророком. Своїми запальними творами він збудив „приспану ворогами" Україну, вказав її славне минуле, на жахливу кріпацьку сучасність і на вільне, велике майбутнє. Шевченко почав формування модерної української нації. Його працю продовжували й завершили Іван Франко, Михайло Грушевський та інші.

Щоб зрозуміти велич Тараса Шевченка для української нації, погляньмо на час, що передував появі поета. Ще 1709-го року, в нещасливому бою під Полтавою, Україна втрачає своє державне значення. Протягом вісімнадцятого сторіччя, Україна політично занепадає. 1775-го року москалі руйнують Запорозьку Січ, єдиного оборнця України. Поступово, майже всі українські землі стають провінцією російської імперії. Західньо-українські землі попадають під польську владу. Українська еліта русифікується або полонізується й покидає свій народ. Поняття української національности майже зникає, як зникає й сама Україна з географічних карт світу.

Жорстоке кріпацтво, запроваджене царицею Катериною, перетворює колись вільних українців у моськовських рабів без імени, „Іванів без роду й племени", затурканих і неписьменних. Не дивно, що й сам Тарас появляється на світ як син кріпака, як невільник. І тільки його малярський хист допомогає йому стати вільною людиною.

Що ж являла собою передшевченківська література? Твори 16-го до 18-го сторіч, написані переважно церковно-слов'янською мовою, були недоступні українському читачеві. Нова література справжньою українською мовою щойно спиналася на ноги. Іван Котляревський, Григорій Квітка-Основ'яненко, Маркіян Шашкевич та кілька інших поетів і письменників щойно починали її творити. Та й сама українська мова була зневажена, всіма погорджена, бо існувала лише серед простого люду, який свою „гірку долю" виливав у жалібних піснях про нелюдську кріпаччину.

І от у цей трагічний для України час появляється поет, що проголошує:

Кохайтеся, чорнобриві,
Та не з москалями,
Бо москалі -- чужі люди,
Роблять лихо з вами.

І далі в іншому творі:

Москалики, що заздріли,
То все очухрали.
Могили вже розривають
То грошей шукають.

Як наслідок такого стану, поневолені українці, нащадки волелюбних запорозьких козаків, --

Чорніше чорної землі
Німі на панщину ідуть
І діточок своїх ведуть.

Для Шевченка не було проблеми, де шукати причину зла, причину трагедії України. Він відразу зрозумів і проголосив, що занепад України походить від московської неволі. А щоб цю жорстоку неволю знищити, поет звертається до славного минулого України, як до світлого дороговказу:

Було колись в Україні --
Ревіли гармати;
Було колись -- запорожці
Вміли панувати.
Панували, добували
І славу, і волю...

Таким чином, єдиний вихід -- це визволення, здобуття волі. Тому Шевченко відверто закликає до повстання:

....вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.

Шевченко звертається не тільки до українців. Кавказькі народи, що борються проти лютого загарбника, проти імперіялістичної Росії, для нього рідні брати, „споборники святої волі". Це до них він скеровує

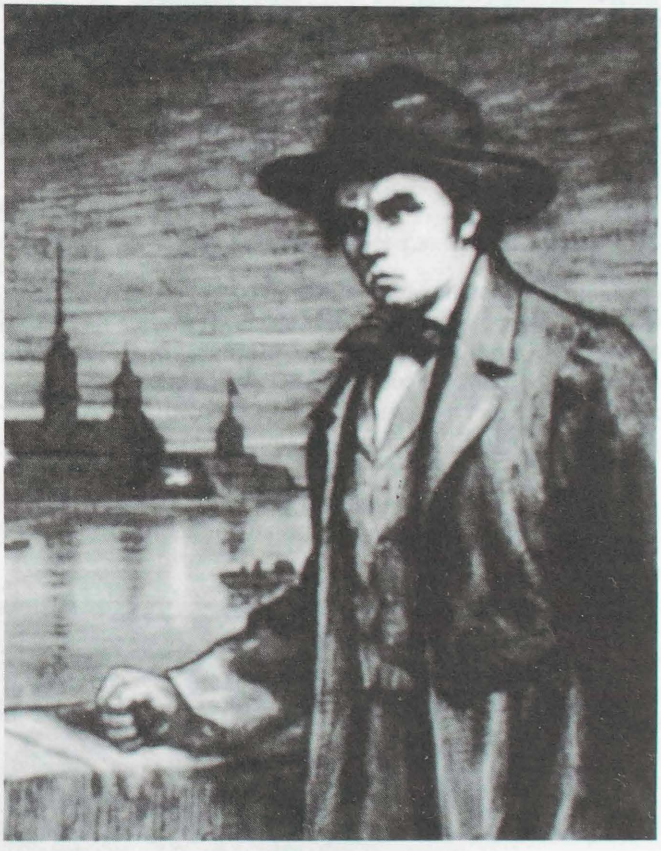

палкі слова в поемі „Кавказ":

Борітеся -- поборете,
Вам Бог помагає!
За вас правда, за вас слава
І воля святая.

Не сумніваючись, Шевченко глибоко вірить у наслідок повстання -- в перемогу:

Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!...

Царський уряд імперіялістичної Росії відразу побачив у Шевченкові духового провідника українського поневоленого народу. Через це поета засилають на десять років солдатської муштри. Московський цар забороняє йому писати й малювати. „Караюсь, мучуся, але не каюсь!" -- каже про себе поет. Мотиви визволення вже ніколи його не покидають.

Отже, Шевченко вперше в українській літературі на повний голос заговорив про збройне повстання, про визволення України з московської неволі, про самостійність, бо лише „в своїй хаті і правда, і воля". В цьому полягає найбільша велич Тараса Шевченка, що став прапором боротьби за незалежність України від Росії.

Але звернімося до його суто літературних і малярських досягнень. Передова людина свого часу, всебічно розвинений, першорядний мистець з академічною освітою, він підняв українську літературу не тільки на рівень досягнень західньої Европи, а й багато в чому її перевищив. Багатство тем у творах Шевченка -- небувала річ в українській літературі того часу. Поет пише не тільки про

українське життя. Він славить непоборні народи Кавказу, возвеличує великого гуманіста Яна Гуса за спротив німецьким колонізаторам, проклинає розпинателя України, московського царя Петра, саркастично висміює систему царського уряду, бичує московське кріпацтво, принесене в Україну, обробляє біблійні теми.

Величезні заслуги має Шевченко в розвитку української мови. Зневажену, потоптану чобітьми москаля, узяв поет мову з уст народу, обробив, обшліфував її, як дорогоцінний самоцвіт, і пустив між люди, щоб вона своєю мелодійністю чарувала їхній слух. Мова творів Шевченка -- це багата на тони, різноманітна музика. Недаром Іван Франко радив кожному навчатися мови передусім у Шевченка.

В галузі українського малярства Шевченко відкрив дуже своєрідну, нову сторінку, з великою любов'ю зображуючи передусім простих людей.

Творчість українського поета не пройшла безслідно серед літератур інших слов'янських народів. Російські ліберально-демократичні кола дуже часто використовували поезії Шевченка в боротьбі проти кріпацтва й царату. Наприклад, Чернишевський і Добролюбов перебували під впливом нашого поета. Творчість Тараса Шевченка зробила також значний вплив на розвиток болгарської, білоруської і інших літератур.

Заслані в Сибір, у табори смерти, патріоти України вмирали, як писав Шевченко, на чужині, „на чужій роботі". Позбавлені можливости молитися Богу, бо комуністи в „Церкву не пускають", без релігійної опіки „виростають нехрещені козацькії діти". Одним словом,

Зажурилась Україна..
Як мала дитина.
Ніхто її не рятує,
Козачество гине;
Гине слава, батьківщина;
Немає де дітись...

Через це й ми розбрелись по всьому світу, по Канаді й Америці, бо в Україні „немає де дітись". Там, у далекій і дорогій серцю Україні, ворог фальшував безсмертні твори великого Кобзаря. Наприклад, у багатьох совєтських виданнях немає таких поем, як „Розрита могила", „Суботів", і „Великий льох". Саме

в цих творах поет показав трагедію України під московською владою. Вшановуючи роковини з дня смерти Тараса Шевченка, подумаймо чи в кожній українській родині є його „Кобзар", що став народною книгою в Україні? Чи в кожній українській родині є портрет поета? Ми повинні знати його твори. Нам треба постійно їх перечитувати -- так, як читаємо молитву Богові. Що більше й частіше будемо читати твори Шевченка, то краще й глибше зрозуміємо їхній зміст, їхню ідею.

Високомистецькі, неповторно-оригінальні твори поета, до речі, перекладені на сорок чотири мови світу, допоможуть нам зберегти рідну мову в неукраїнському оточенні.

„І чужого научайтесь,
Й свого не цурайтесь", --

повчав нас Шевченко. Отже, наш обов'язок -- зберігати рідну мову, головну ознаку національности.

З волі Божої й стремлінь нашого рідного народу нарешті над нашою Рідною Батьківщиною засвітило сонце Правди і Свободи за яку боролися і вмирали з покоління в покоління найкращі сини і дочки нашого многострадального народу! На світовій карті народилася нова демократична держава -- Україна!

І буде дух його із віку в вік сіяти,
Серця зцілюючою водою покропляти,
І рани гоїти і сльози обтирати.

Плекаймо ж любов до України, яку так палко любив Шевченко, --

Бо хто матір забуває,
Того Бог карає.

МЕНІ ОДНАКОВО

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині -
Однаковісінько мені!

В неволі виріс між чужими,
І, неоплаканий своїми,
В неволі плачучи умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій - не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: „Молись,
Молися сину: за Вкаріну
Його замучили колись".

Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні . . .
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять . . .
Ох, не однаково мені.

Т. Шевченко (В Казематі 1847)

У ВЕЛИКДЕНЬ НА СОЛОМІ

У Великдень, на соломі
Против сонця, діти
Грались собі крашанками,
Та й стали хвалитись,
Обновками. Тому к святками
З лиштвою пошили
Сороченьку. А тій стьожку,
Тій стрічку купили;
Кому шапочку смушеву,
Чобітки шкапові;
Кому свитку . . . Одна тілько
Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукавка.
„Мені мати купувала . . .
„Мені батько справив . . .
„А мені хрищена мати
Лиштву вишивала".
„А я в попа обідала!"
Сирітка сказала

Т. Шевченко
(Кос-Арал 1849)

* The miracle that is Shevchenko *

by Andrew Fedynsky
from the Ukrainian Weekly
February 28, 1999

The summer of 1970 in Ukraine was pretty grim. People were being arrested for "anti-Soviet agitation and propaganda," books were banned and journals closed down. I was 22 and a year out of college when three buddies and I bought a van in Germany to travel into Ukraine on a camping visa. You knew you were in a totalitarian society the minute you reached the barbed-wire border. A team of militiamen spent hours going through our bags and taking our car apart. The pressure kept up the entire two weeks we were in Ukraine, with most people avoiding us, others following us, and everywhere: "Lenin Lives, Lenin Lived, Lenin Will Always Live!" Give me a break, I thought, but I didn't dare say it out loud.

Obsessively, we looked for signs of Ukraine -- the real Ukraine, not the Intourist variety. Sad to say, the real Ukraine was hard to find, unless it was at your relatives' home and there people spoke in guarded voices, as if every word were being recorded. Like I said, it was grim.

On the two-lane highway between Kyiv and Lviv, we stopped at a gas station near Rivne, the only one, it seemed, for a hundred miles in either direction. Politely, we asked to fill it up, check the oil, etc. The three guys running the station were blown away. Who are you, they asked, where are you from, how much do you make, how is it you speak Ukrainian? Finally, one of them asked, "Have you ever heard of Taras Shevchenko?" All

four of us replied that, of course, we had. And he began to recite:

"When I die, then bury me in a mound
Amidst the spreading steppes,
In Ukraine, so dear to me..."

It was Shevchenko's "Zapovit" (Testament). He broke off and we continued:

"So the cultivated soil, the spreading fields,
The Dnipro and whirlpools
Will be there for me to see
And I'll hear the mighty river roar."

Well, that was it. Nothing was going to stop these guys from closing the only gas station on the highway so we could drink "50 grams". Hours later, after we'd shared not only vodka - lots of it - but also stories, jokes, poems and laughter, we were back on the road. Ukraine lives, we concluded. Shevchenko is the guiding spirit.

It's now nearly 30 years later and I have a son who's 8 years old. Right now he's busy learning a couple of verses to recite at the annual Cleveland commemoration of Taras Shevchenko's life. I used to do the same thing when I was 8. I'll bet a lot of you reading this article did too. For Ukrainians everywhere, Shevchenko, more than any other person who ever lived, defines Ukraine. You might almost say, he invented modern Ukraine - not by design, but by the drama of his life and the soaring lyricism of his verse: clear, beautiful poetry, inspiring enough to bridge the gap between communism and capitalism during the height of the Cold War.

Every Ukrainian knows the outlines of Shevchenko's biography: he was born a serf (kripak) in a village south of Kyiv in 1814. The village and, therefore, Shevchenko, belonged to Paul Engelhardt. Orphaned before he was

a teenager, Shevchenko had to fend for himself, living out in the open for more than a year. Today we'd call him homeless. Finally, his master took him in as a house boy. When Shevchenko was 17, Engelhardt took him to St. Petersburg, the Russian capital. There, a group of intellectuals and artists was astonished by the intelligent, talented slave and in 1838 bought him his freedom. Shevchenko was 24. They then arranged for him to study at the St. Petersburg Academy of Arts and, without meaning to, changed the course of European history.

In 1838 Ukraine scarcely existed. There was little literature to speak of: an almanac of "Ruthenian" songs and folklore, a satire by Ivan Kotliarevsky, a play or two. That was about it. Most Ukrainians were serfs; most serfs were illiterate. The handful of Ukrainian gentry knew Russian. There was no market for Ukrainian books because there was no readership. The most prominent Ukrainian writing in 1838 was Nicolai Gogol, and he wrote exclusively in Russian. The only ones making money "writing" for a Ukrainian audience were the blind kobzars, the minstrels who wandered the countryside singing about Ukraine's faded past, the long-ago glories of Kozaks, their failed wars of independence and the bloody peasant rebellions against the ruling class.

Those were the stories that fed Shevchenko's imagination as he grew up, and they haunted him once he entered privileged circles in St. Petersburg. And so, instead of pursuing a comfortable career as a society painter, Shevchenko poured his heart out in a torrent of poems based on those same stories. In his magnificent "Kobzar", Shevchenko spun beautiful images of the moon over Babylon, of storm-driven waves rising in mountains on the Dnipro, the sun warming then burning a little shepherd boy's skin. Invariably, he wove an angry analysis of Ukraine's tragic history into his verses.

For an illiterate peasantry, the flowing lines and colorful imagery were electrifying. Peter the Great and Catherine II were "executioners" who crucified Ukraine. The splendor of St. Petersburg was stolen, plundered from the ancient burial mounds the young Shevchenko saw dotting the steppes. The city itself was built on a foundation of Kozak bones. "Bury me, then rise up and break your chains!" Shevchenko instructed.

This, of course, was powerful stuff and far more than the tsar was willing to tolerate. He ordered Shevchenko's imprisonment and forbid him to write. For another 10 years the former slave lived in exile and in servitude. His health broken, he died in 1861 at the age of 46, a week after the emancipation of the serfs in the Russian Empire.

Two years later, in 1863, sensing a rising tide of nationalism, the tsar banned the Ukrainian language altogether, but the damage was done. People could recite Shevchenko from memory. And, so for the next century and more of Russian and Soviet repression, Shevchenko loomed over every change in Ukraine, holding the political line for the millions of serfs, collective farm workers, political prisoners. If the Soviets put up a giant status in Kyiv to celebrate the "reunification" of Russia and Ukraine, Shevchenko had a rebuttal ready, with Mother Ukraine herself denouncing the leader who had signed the fatal Pereiaslav treaty:

"Oh Bohdan, Bohdanochku, you foolish son
Had I known I'd have smothered you in your cradle."

No point in censoring that; it was committed to memory.

In 1991 when the referendum for independence was on the ballot in Ukraine, 90 percent of the people chose Shevchenko and repudiated the status and what it stood for.

In the 159 years since Shevchenko first published his "Kobzar", Ukraine has been through a lot: world wars, forced famine, mass arrests, wholesale deportations, judicial massacres, Russification, censorship, hidden microphones, terror. When you think about it, it's a miracle that Ukraine exists at all, let alone is independent and now free to steer toward a better future.

The miracle was a long time coming. It began in 1814 with one of the most extraordinary lives in history. March is the month we traditionally remember the miracle of Shevchenko's life. Why not take out your copy of "Kobzar" and read a few lines? While you're at it, read Pavlo Zaitsev's biography of the bard. Help your child memorize a couple of verses. After all, you never know when a few lines of Shevchenko might come in handy.

Думи Мої

Тарас Шевченко

My Thoughts

Taras Shevchenko

Written by Taras Shevchenko in St. Petersburg, Russia, in 1839. First published in 1840.
Translation by Orysia Ferbey in 1999.

Songs of mine, oh, songs of mine,
What grief you bring upon me!
Why do you stand on paper
In sorrowful rows before me...?
Why has the wind not blown you away
Through the steppe like grains of sand?
Why has evil not lulled you to sleep
As it would have done with its own child...?

For evil has given you birth for scorn,
Tears watered you... Why did they not drown you,
Carry you out to sea, wash you into the soil...?
People would not then ask me why I curse my fate,
And why I pine away. "He has nothing better to do" --
They would not say in scorn...

Flowers of mine, my children!
Why have I loved you? Why have I nurtured you?
Will at least one heart in this whole world weep with you
As I have wept...? Perhaps I've guessed...
Perhaps some maiden's heart
And brown eyes will be found
To weep o'er these thoughts;
I'd want for nothing more...
Just one tear from dark eyes
And I am lord of lords...!
Songs of mine, oh, songs of mine,
What grief you bring upon me!

My heart tore, and laughed,
And poured forth words
O'er dark eyes
And their brows,
It poured forth words, as best it knew,
About dark nights,
About green orchards,
And maidens' graces...

And for the steppes, the burial mounds
In Ukraine, my heart pined,
It did not wish to sing about them
In a foreign land...
It did not wish
To gather up the kozaks[1]
With their maces and their banners
For council[2]
In the snows and in the forests...
Let the souls of kozaks
Hover o'er Ukraine --
For it is spacious, it is joyful
From border to border...
Like the freedom that is past
Wide is the Dnipro[3], the sea,
The steppe, and more steppe, the rapids roar,
And burial mounds are mountains
Where Kozak freedom
Was born, and reigned;
Where freedom sowed the fields with corpses
Of noblemen and Tatars --
Where freedom sowed the fields
Until it tired...
And laid to rest... And in the meantime
A burial mound arose,
And above that burial mound an eagle[4] black
Flies now on guard,
And Kobzars[5] sing to the nation
About that mound.
They sing, poor blind ones, telling tales
Of how things happened,
For they are clever... While I... While I
I only know to cry,
I have only tears for Ukraine,
No words have I...
And sorrow? Begone with it!
Who knows not sorrow...!
The soul that peers too deeply
Into others --
Lives hell on earth,
And in the other world...

And sorrow
Will not summon a destiny for me
When I've not had one anyway.
So let the trouble be --
I'll bury it,
I'll bury the angry serpent

Near my heart,
The enemy will not then see
How evil scorns...
Let my small song like the raven
Fly and caw,
And my heart like the nightingale
Sing and cry
But softly, so people would not hear,
And would not scorn...
Don't wipe my tears away,
Let them fall
And was the foreign soil
Each night and every day,
Until the clergy sprinkle
Foreign dust upon my eyes...

This is how things are... What can be done?
Sorrow will not help.
God punish those
Who envy the orphan!

Songs of mine, oh, songs of mine,
My flowers, my children!
I raised you, I cared for you
Where now should I place you...?

Go to Ukraine, my children,
To our Ukraine,
Join the homeless orphans
And I -- I shall die here.
There you will find a sincere heart,
And a tender word,
There you will find a sincere truth,
And, perhaps, even fame...

Welcome them, my motherland,
My Ukraine!
My small and foolish children,
As a child of your own.

[1]Kozaks (cossacks) in Ukraine were the Zaporozhian kozaks -- the fighters for freedom and independence of Ukraine.
[2]The Kozaks decided their affairs and elected their Hetman (Commander-in-Chief) at general meetings, or councils.
[3]The Dnieper River.
[4]Eagle is in reference to the double-headed eagle -- the emblem of the Russian Government which subjugated Ukraine stripping the people of freedom and independence.
[5]Kobzars were blind minstrels who sang historical songs to the accompaniment of their kobza,an instrument similar to the lute.

Автопортрет Шевченка, що його подарував поет кн. В. Репніній у 1843 р. в Яготині

Катерина. Малюнок Шевченка (олія) 1842 р.

Молодий бандурист. Малюнок Шевченка 1843 р.

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Що таке великий піст?

Великий Піст -- це період 40 днів, призначений для духовної підготовки до Пасхи-Воскресення Христового (Великодня). Цей час зокрема призначений для нашого покаяння. Ми в той час повинні бажати наблизитися до Бога та благати в Нього прощення гріхів, які стоять на перешкоді для цього зближення. Приклад сорокаденного посту дав нам Сам Ісус Христос після Його хрещення в Йордані (Мт. 4:2).

Що треба робити під час Великого Посту?

Щоб дійти до цілі ПОКАЯННЯ ми зокрема повинні:

†**Частіше молитися**: читати молитви вдома, частіше учащати на Богослуження у храмі, а зокрема в різних постових службах (Канон Св. Андрея Критського, Літургії Раніш Освячених Дарів, Заупокійні, Пасії) та приступати до Святих Таїнств Сповіди та Причастя, в яких самих зможемо дістати прощення гріхів через покаяння.

†**Чинити добрі діла**: За прикладом Милосердного Самарянина (Лк. 10:24-37) любім своїх ближніх. Шануймо своїх батьків та старших. Допомагаймо бідним і знеможеним. Відвідуймо хворих.

†**Постити**: Зокрема в наші часи, люди звертають дуже багато уваги на своє тіло: про це свідчать різні спортивні програми й дієти. На тіло звертаємо багато уваги, а душа людини так занедбана, що людина вже не відчуває її потреби. Православна Церква вимагає баланасу між тілом і душею, щоб цілість людини могла прославляти Бога. Щоби відсвіжити наше духовне життя, Церква встановила

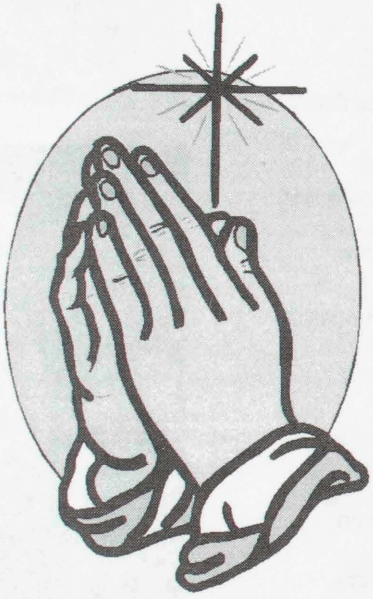

„духовну дієту" -- дні посту, а зокрема Великий Піст. Апостол Павло пише: „Кожен змагун від усього стримується; вони ж щоб тлінний вінок прийняти, але ми нетлінний" (1 Кор 9:25). Ця „духовна дієта" вимагає стримання від речей приємних для тіла, а поганих для душі: від надмірного харчування, надмірних розваг, лінивства...Натомість, треба стримуватись від заборонених харчів (м'яса, яєць, молочних продуктів, та навіть у деякі дні риби, вина, олії), читати Святе Письмо, духовну літературу, та як уже сказано, приступати до сповіді та причастя.

З чого складається Великий Піст?

Щоби розпочати Великий Піст доброю атмосферою, Церква готується місяць наперед. Кожного тижня, вірний мав би перейти один духовний „етап":

Етап 1: Неділя про Митаря і Фарисея

В цю неділю, Церква звертає нашу увагу на дві постаті: на митаря, що молиться з великою смиренністю, та на фарисея, що молиться з гордістю. Вона показує, що Бог любить смиренність, і закликає нас бути смиренними.

Етап 2: Неділя про Блудного Сина

Ця неділя розкриває слідуючу картину: один син, взявши свою частину спадщини, покинув свого батька та, провівши грішне життя, вертається назад до дому без нічого. Тут його стрічає батько з великою радістю. Цією картиною, Церква звертає увагу на **покаяння**: Бог, як батько, радітиме коли ми, його грішні сини, навернемося до Нього з покаянням.

Етап 3: Неділя про Страшний Суд

Євангелія цієї неділі -- Притча про Страшний Суд. У якій згадується важливість добрих діл. Церква хоче нам сказати, що ми мусимо чинити **добрі діла**, щоби бути праведниками. Ця Неділя називається також М'ясопусною, бо вже від цього дня не можна споживати м'яса до кінця посту.

Етап 4: Неділя Прощення

Сама назва цієї неділі говорить про себе: „прощення" -- ми мусимо прощати ближнім, коли хочемо, щоб Бог прощав і нам. Ця неділя називається ще й Сиропусною, бо від цього дня не можна споживати сиру та й інших молочних продуктів до кінця Посту.

Самий Великий Піст складається з 6 тижнів (40 днів), які закінчуються слідуючими неділями:

Неділя 1: Неділя Православія

В цю неділю, Церква згадує перемогу Православія над єресями (хибними навчаннями), зокрема над іконоборством (наука, що забороняла шанування Святих Ікон), в 842 р. В цю неділю відбувається Вечірня Православія вякій беруть участь усі православні різних націй з однієї місцевості, та на якій відбувається процесія зі Святими Іконами.

Неділя 2: Святого Григорія Палами

В цю неділю Православна Церква згадує пам'ять великого богослова XIV століття -- Святого Григорія Паламу, великого подвижника, котрий навчав, що Бога можна пізнати через Святі Таїнства та молитву.

Неділя 3: Хрестопоклінна

Уже минула половина посту. В цю неділю Церква поклоняється Хресту Господньому, котрий є винесений, прикрашений квітами, під час Утрені. Церква співає „Хресту Твоєму поклоняємось, Владико, і Святе Воскресіння Твоє славимо!"

Неділя 4: Святого Івана Ліствичника

В цю неділю Церква згадує великого синайського подвижника Івана Ліствичника, котрий написав твір „Райська Ліствиця", в якій він порівнює життя з драбиною, яка веде до Бога, та на якій можна підноситися молитвою та постом.

Неділя 5: Святої Марії Єгиптянки

У цю неділю згадуємо Святу Марію Єгиптянку, котра, провівши грішне життя, пішла до пустині, де вона слізьми та постом каялася.

Страсний Тиждень завершує період посту. Він включає:

†**Лазареву Суботу**, коли споминаємо воскресіння Лазаря, яке вже дає нам пасхальний смак.

†**Вербну Неділю**, для спогаду про Вхід Господній до Єрусалиму на страждання.

†**Страсний Понеділок, Вівторок і Середу**, коли згадуємо останні дні навчання Христа-Жениха, що віддає Себе на смерть для нашого спасіння.

†**Страсний Четвер**, як спомин Тайної вечері.

†**Страсну Пятницю**, коли згадуємо Його страждання, смерть і похорон.

†**Страсну Суботу**, яка згадує перебування Христа в гробі перед Його Воскресенням.

Молитва за Померлих

Православна Церква не вірить що приходить кінець, коли людина вмирає, але що вона переходить із земної до небесної Церкви. Померлі, як і живі, знаходяться в постійному пізнаванні та наближенні до Бога до Другого Приходу Христового та потребують також молитви. У Великопостовому циклі призначені окремі „Заупокійні Суботи": Субота М'ясопусна, друга, третя й четверта суботи Великого Посту. Поминаємо померлих зокрема в суботу тому, що Христос у Велику Суботу перебував у гробі. Крім цього відправляються загальні Панахиди - „Сорокоусти" - в суботах Великого Посту, хоч часами в монастирях відправляються кожного дня (згідно зі значенням слова Сорокоусти - „сорок днів").

Іподиякон Ігор Геча

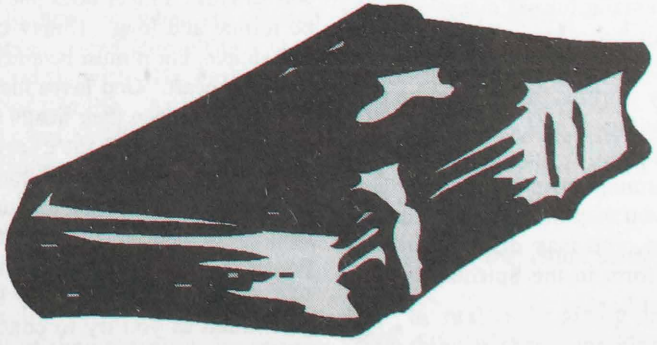

Great Lent: A Spiritual Banquet

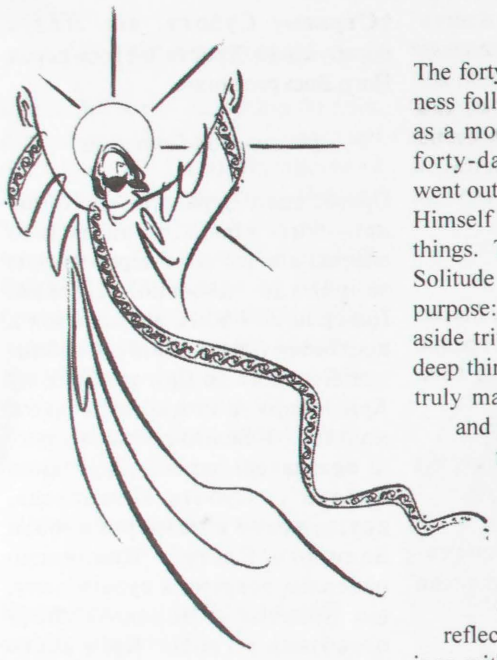

from The Orthodox Servant

The period of Great Lent is upon us. You may ask yourself: another forty plus days of routine fasting, giving up amusements, and attending more Church services? Or a golden opportunity for spiritual focus, review of priorities, and genuine renewal in my life with God? Although Lent certainly entails formal disciplines and many liturgical devotions, its primary aim is deeply personal and profoundly spiritual: to lift you up from the captivity of self and world, and to awaken you to the beauty, joy, and transforming power of life with God. What you may miss from the material table, you may discover in a far richer form in the Spiritual banquet of Great Lent.

Jesus' Example

The forty days of Christ in the wilderness following His baptism may serve as a model for your approach to the forty-day journey of Lent. Christ went out into the wilderness to prepare Himself for His ministry through three things. The first was to seek **solitude**. Solitude is quiet isolation with a clear purpose: to reflect on priorities, to put aside trivialities, and to focus on the deep things of life, those things which truly matter, seeking God's presence and guidance. You may not want to go off to the wilderness but you may arrange to spend a few days visiting a monastic community. You can set aside quiet times at home for reflection, reading, walks, or meetings with a trusted friend. Going to Church services, alone if necessary, provides sacred times of solitude, especially if you are prepared with a text of the services in hand and get prayerfully into them. The purpose of solitude is for you to be still so that God may speak to you and fill your emptiness with his assurance and love.

Importance of Prayer

The second thing important for Christ was **prayer**. Prayer does not have to be formal and long. It may be brief and simple, but it must be sincere and from the heart. God loves those who like children open their hearts and tell Him everything about everything, seeking His light and wisdom. For Jesus, prayer was eager, spontaneous, deep. For you, and for most of us, prayer is work. A thousand thoughts like chattering monkeys may swirl in your mind as you try to concentrate and discern what you want to pray about. A practical way is to obtain a simple, useful prayer book. Find some reading material about prayer. Read the Psalms from your Bible. Take the first steps to walk the way of prayer is to walk toward the gates of the Kingdom where Christ lovingly invites you: "Come to me, you who labour and carry heavy burdens, and I will give you rest. Learn from me; for I am gentle in heart and you will find rest for your souls." (Mt 11:28-29).

Meaning of Fasting

And the third thing which jesus accomplished in the wilderness was **fasting**. Fasting from foods, that is, eating simply and abstaining from certain foods such as meat and eggs, is a way of affirming that life is more than food. Jesus rejected the devil's first temptation to make and eat bread by saying: "Men shall not live by bread alone, but by every word that comes from God." (Mt 4:4). Life has a spiritual dimension which is enlivened by meaningful fasting. Meaningful fasting is accomplished by reflection, prayerfulness, and remembrance of God. The element of discipline, being in control of the intake of food and drink, is helpful, too. But even more important is fasting as a statement that you are more dependent on God than food and that God is far more worthy of your attention than food and drink. Of course fasting from foods without fasting from sinful thoughts, commitments, and actions is useless. Jesus rejected the temptations of worldly power and vanity of public status. Practice the Christian virtues of humility and inner trust in the Lord. Guard your tongue and your mind from evil. Repent of sinful works and resolve to follow the way of God. Through the disciplines of physical and spiritual fasting, your soul gathers spiritual energy and is renewed by the grace of the Holy Spirit.

Everything You Wanted to Know About Lent But Were Afraid to Ask

The Great Fast or Lent -- there are three others on the Byzantine Calendar: before Christmas, before the Dormition (August 15) and before Ss. Peter and Paul (June 29) - is the seven-week period of preparation before the celebration of Pascha (Easter). It is like a retreat held by the whole Church: a time of spiritual renewal, a time of repentance.

Isn't Lent kind of morbid and negative?

Repentance is not "giving up": it is a turning back to God whom we realize is the very source and goal of our life. He **is** our life. By repentance we realize we aren't where we should be; we are far from our Father. Our happiness, our wholeness, our sense of identity, well-being and joy flow from being close to God as the very center of our lives. So Lent, the time for repentance, is the time to rediscover this truth, to be convinced of it and make it more of a conscious reality in our everyday lives. In Pascha, the Easter mystery, Christ gives us a chance to be "born again" as children of God: as complete men and women possessing the life, grace and joy of God which completes and heals our nature as human beings.

Where did Lent come from?

The early Christians kept vigil during the last few days of Holy Week. As time went on, the vigil was extended to approximately forty days. It was a period in which the catechumens (candidates to become Christians) were given a last, intensive preparation for baptism, chrismation and the Eucharist. It was also the time when the penitants ("big time" sinners, such as lapsed Christians) did penance, relearning the basic and beautiful lesson of the mystery and dignity of being a Christian and our way of life in the Lord. They were reconciled with the rest of the faithful at the end of Lent. Since the season was a type of "boot-camp" in Christianity for the catechumens and penitents, all the faithful entered into the instructions, prayers, fasting and preparation as well as a type of renewal and "refresher course" in their own living of the new life in Christ given to us at Pascha.

But why the big interest in 40 days?

The number calls up memories from our past as a people of God. It reminds us of the forty years Israel wandered in the desert. As they were led by God to the Promised Land, they were tested, their faith was strengthened and they learned to know the Lord as the very center of their lives. In the same way during Lent we are tested, our faith is deepened and we move toward the fullness of the heavenly Kingdom which is our inheritance.

The number also speaks to us of the forty days Jesus spent in the desert after His baptism, when He resisted temptation, giving Himself to a close communion with His Father, the source of His life. As He embraced His mission as His Father's servant and our redeemer during that time, so we try to take our own mission as Christians more seriously during Lent.

Finally, the forty days call to mind Moses and Elijah, who spent that amount of time preparing for important encounters with God. We too will encounter Him in His paschal mysteries where He reveals to us who He is, how He loves us, who we are and the real meaning of life.

So what should I do during Lent?

Don't "do": rather "be" a lenten Christian. Live a lenten style of life. Remember the basics: you are trying to turn more fully to God (repentance) and taste more fully the beauty and dignity that are yours as a child of God. You must think about that -- which means eliminating some distractions -- and seriously turn to Him. The Church has three traditional helps for this: fasting, prayer and almsgiving.

Why these three (fasting, prayer and almsgiving)?

They are recommended by the Scriptures and Tradition. They get to the very root of repentance, which is turning back to God. They help strip away the glitter of a false self, a false view of the world and others (secularism) and aid in discovering our true identity, our relation to God, others, the world and ourselves. Fasting helps us discover our true hunger for God at the root of our being and our total dependence on Him as the source of our life and strength. Serious prayer puts us in communion with Him. Almsgiving helps us share God, His gifts and ourselves with others, establishing a true communion with them in the Lord.

What's this about fasting?

The reason for giving up something is that something better may take its place: especially

the things of God. We fast so that we may *"lay aside all earthly cares, that we may receive the King of all"*. Does your life depend of food? You must eat to live, but no matter how much you eat, you are going to die. Life depends not on food, but on God, the Giver of life. We fast to experience that on a deep level. Fasting has been prescribed by Christ Himself. The Church can and should remove from the realm of obligation this or that exercise of fasting, but the Church **cannot dispense us from Christ's command to fast**. We must each comply with that command as best we can. And, of course, the abstaining from food should lead to an abstaining from sin and evil intentions.

Then what does fasting mean in practice?

In practice, fasting is expressed through abstaining from certain foods for certain times. To follow our full Eastern program of fasting would mean:

1 - **Abstaining from all food and drink** from midnight until noon on all weekdays; and

2 - **Not eating any meat or dairy products** during the whole time of Lent.

The minimum asked by our Church for Lent is that we keep this fast on at least the following days: the first day of Great Lent and the last three days of the Great Week (the abstinence from meant applies to **all** Fridays of the year). As an intermediate step, some people are accustomed to observe the entire first week, the whole of Great Week and every Wednesday and Friday.

Each family or individual should understand **why** we fast (the spiritual purpose), pray over it and then decide what is to be done in this regard during the holy season.

And the almsgiving?

Material gifts were given us by God as gifts over which we are to be responsible stewards. You are to use those gifts -- and the gifts that you *are* -- sacramentally. All things are potentially sacramental, since they are intended for communion with God and with each other. When we share the goods of the earth in love, we are "in communion", in fellowship in and with the Lord.

How are you handling your material possessions? They are not ends in themselves, but they are to produce that communion. Are they? Look around you, and the Lord will show you how to give alms, and exactly what you should share. One idea is to save the money gained by fasting and use it for charitable purposes.

That sounds great -- when do we start?

We already have started: you have been thinking about it for quite a while. And the Church too has a time of preparation for Lent, when it "primes the pump", giving us ideas, motivation and direction for Lent. For four Sundays before Lent starts we think about our need for God, about repentance and fasting, God's judgement and our need to forgive one another.

Lent actually begins on Clean Monday, the day after the last of these pre-Lenten Sundays, Cheese-Fare Sunday. And since the Church day always begins at sunset, our first lenten service is on Sunday evening. We have the beautiful *Forgiveness Vespers*, at which we are reconciled with each other before beginning the lenten journey and usually have the opportunity for the sacrament of penance.

What about Ash Wednesday?

We don't have Ash Wednesday. The Western Church begins the holy season on Wednesday with their proper services. The Eastern Churches start two days earlier because we use a different counting system to arrive as the traditional forty days.

The Western lent consists of forty days -- excluding Sundays -- leading up to Easter Sunday. The Eastern Churches keep forty days without the interruption leading up to Lazarus Saturday, the first day of Holy Week. This accounts for the different starting dates.

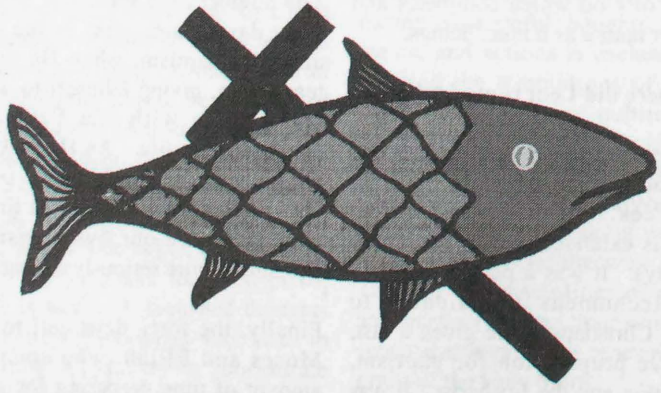

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА МАТЕРІАЛЬНА КУЛЬТУУРА В КАНАДІ

Черпаючи натхнення у одній з найбагатших скарбниць народних традицій у Європі, народна культура української громади в Канаді давно вже привернула до себе увагу і звичайних, і обізнаних споглядачів. До того у останні роки ця ділянка здобула признання, як важливе, хоча й мало що не повністю занедбане поле наукових дослідів.

Особливо цікаві для нас сьогодні традиції, пов'язані з народним мистецтвом, ремеслом і музикою перших українських піонерів-іміґрантів, які прибули до Канади понад сто років тому і пробили стежку для уставлення в Канаді різновидності європейської культури, нової для цієї країни і у деяких відношеннях більш стародавної, ніж ті, що в той час вже тут прожилися. Ці перші українські поселенці, виходці з різних, хоча і близьких та споріднених етнографічних місцевостей частини України, яку тепер називають Західною, безперечно дуже відрізнялись від інших іміґрантів, прибуваючих до Канади. На них були овечові кожухи, рясно вишиті сорочки, крайки. Жінки були одягнуті в обгортки, коралі, з перемітками з тонкого полотна на голові і довкола шиї, неначе черниці. Усе це надавало їм дивно статечного вигляду. Цимбали сільські скрипки чи сопілки, які деякі з чоловіків приносили з собою на вечорниці, зраджували їх пристрасть до музики, свят і веселощів.

Обдаровані ремісники, які теж прибули до Канади, не відразу кидалися у вічі. Ткацтво, гончарство, різьба по дереву, оздоблення великодніх писанок складають лише невелику частину уміння цих поселенців. Виготовлення писанок виявилось особливо живучею галуззю українського народного мистецтва. Воно уціліло і досі та широко розповсюджно у Канаді.

Важка праця і злидні перших років, а пізніше пристосування до обставин тутешнього життя, в бігу якого губилися й занепадали стародавні навички і звичаї, навряд чи сприяли тривалому і безперервному розвитку цих традицій і первісного ремесла, завезеного з батьківщини до цілком відмінних умов канадських прерій. Проте час від часу усі галузі рідних традицій прикликалися до життя, як одне складне ціле. Це траплялося, коли громада збиралася з силами, побудувати церкву. Висліди таких спільних зусиль можна бачити й тепер у багатьох церквах українських піонерів, розкиданих по преріях. Пристільні покривала, хорогви, образи, різблені дерев'яні хрести, самі будови під характерними своєрідними банями, завершеними хрестами зі зварного заліза, що сягають у небо, пам'ятники хисту найкращих народних митців і ремісників, яких ці громади змогли серед себе знайти для оздоблення церкви.

Це були початкові ступині розвитку українського народного мистецтва і ремесла в Канаді. Наступні хвилі поселенців з України привозили з собою нові, сучасні напрямки і стилі та долучили їх до вже існуючих в Канаді.

Цей процес наснажував традиції і чергувався зі спробами змодернізувати ці традиції, щоб пристосувати їх до потреб та вимог панівної течії міського буття у Канаді. Врешті це привело до кристалізації традицій у Канаді в бігу якої затьмарилися старі місцеві відмінності і різниці і виникла низка збірних ознак, символізуючих українську народну спадщину, які можна відразу і безпомилково розпізнати, як українські. Необхідність створити етнічні символи привели до того, що колись буденні зайняття і предмети піднялись до рівня мистецтва, -- полтавська народна ноша стала загально прийнатим зразком українського „народнього вбрання", -- писанка стала мало що не етнічною іконою, а хрестик вважається „типовим" швом української народньої вишивки. Таке чітке визнання зорових рис, форми і стилю виробу передачі і застосовання властиві тільки в Канаді. Ці відносно недавні процеси і зміни в українських народніх традиціях вивчаються і досліджуються співробітниками Канадського Центру Дослідження Народних Культур при Державному Музеї Людини в Оттаві.

Д-р Роберт Климаш,
Канадський Центр Дослідження
Народних Культур.
Подала Галина Мельник-Марко

Savella Stechishin, an Ethnocultural Feminist and Ukrainian Culture in Saskatchewan
Part II

Continued from last month's issue
- Natalie Ostryzniuk -

In 1921, at the age of seventeen, Stechishin married the twenty-six year old rector of Mohyla, Julian Stechishin. Defying the traditional custom of a married woman remaining at home and looking after her family, Stechishin continued her studies as a Grade 11 student at Nutana Collegiate in Saskatoon. She became pregnant that year. Undaunted, she continued to study at home with the support and help of her husband. Julian was a liberal thinker who encouraged his wife to fulfill her dreams of obtaining a university education. "My husband encouraged me. Frankly, he wanted an educated wife." The Stechishins lived rent-free at the Institute and had their meals with the students in the dining room. Savella had virtually no household chores since all chores were performed by the Institute staff leaving her with considerable free time.

As wife of the rector, she was expected to fulfill the role of dean of women at Mohyla Institute which she did in earnest. She believed it her duty to institute a program of activities for the girls in residence. The majority of the girls came from farms and small towns and were often very shy and had difficulty in expressing themselves in public. To remedy this situation, Stechishin developed a program where each girl would speak in front of the other girls on a particular topic and in this way gain self-confidence. Also "in order not to be outdistanced by the more daring boys, the girls formed their own oratorical circle where every female student had the opportunity to acquire some experience in public speaking." Stechishin thus instilled in the female students the idea that they had a right to equality within the group and, by extension, in society. Achieving equality, she thought, would enable these young women to improve their socio-economic conditions. Stechishin was

espousing both maternalist ideas and her belief in equality by encouraging the students to seek equality which would ultimately result in their social improvement. The topics they discussed often dealt with their own heritage so that the girls would obtain more knowledge about Ukrainian culture and affairs. These social gatherings gave birth in 1923 to the Mohylianky Society, to which all female students belonged. An executive was elected with Stechishin as its first president.

Through the years 1921 to 1924, Stechishin juggled the roles of wife and mother, dean of women, and student at Normal School. After the birth of her first child, Anatole, in 1922, she remained at home and not one to sit idle, took piano lessons for a year. She then decided to make teaching her profession and, leaving her baby with her mother on the farm, enrolled at Normal School along with her husband. In the spring, she was granted a Second Class Certificate. She later observed that she "was a liberated woman in those days long before it was fashionable to be liberated."

Her determination to form a women's organization was always foremost in her mind. She envisaged the organization as inculcating self-esteem and self-worth in Ukrainian Canadian women. Once they believed they would be better mothers who could then take control of the upbringing of their children, training them to be good Canadians as well as to be proud of their Ukrainian heritage.

The First Ukrainian Canadian Women's Organization in Saskatoon

In the early 1920s the Mohylianky became aware of the women's movement in Ukraine through the Ukraine published women's magazine, *Zhinocha dolia (Women's destiny)*, to

which the Mohyla Institute subscribed. This movement piqued the girls' interest and planted the idea of organizing women of Ukrainian descent in Canada. Historian Frances Swyripa notes that "the Mohylianky launched the first concerted campaign among Ukrainian women in Canada...". On September 23, 1923, Stechishin and other members of the Mohylianky formally organized the non-denominational Olha Kobylianska Association with 30 women including Mohylianky members and newly arrived immigrant women. Since it was customary to name organizations after an outstanding Ukrainian, Olha Kobylianska, a Ukrainian popular contemporary novelist, was selected. Her novels featuring strong independent women were read in Canada. The organization was designed primarily to "manifest a break with the long established tradition that a woman's place is exclusively in the home, around the *peech* (stove) and not in the community" as Stechishin wrote in 1937. Stechishin was elected president. While its first members were mostly Ukrainian Orthodox women, some Ukrainian Catholic and a small number of Ukrainian Baptist women also joined. The Olha Kobylianska Association was another example of Stechishin's commitment to feminism.

The new organization focused on promoting self-confidence and self-education amongst Ukrainian women. The executive organized a study group with emphasis placed on being more informed through reading. Reading material was primarily Ukrainian books and newspapers. Reading English language newspapers was also encouraged so that women would be familiar with Canadian current affairs.

The First Step in a Career

In the spring of 1924, upon graduation from Normal School, Stechishin was hired as the sole teacher of forty-eight children at a one-room school, Zaporoze, one mile from her parents' home. This arrangement was a convenient one for her; she lived with her parents at no cost and her mother provided free babysitting. She commuted to Saskatoon by train on weekends and during the long school breaks to be with her husband who remained at Mohyla Institute. At the age of twenty-one, leaving a husband to his own devices while working miles from their home and seeing him only on weekends and holidays was indeed unusual for a woman during the 1920s.

Although Stechishin was teaching school outside Saskatoon, she returned often to the city. During the months of January and February when rural schools were closed, she remained in Saskatoon. She continued her intense interest in the Olha Kobylianska organization and was elected secretary for the year 1925. In March 1925, in order to be closer to her husband and the organization, she accepted a teaching job at Sand Lake School, in the bloc settlement but closer to Saskatoon. A two-room teacherage was available and she and her baby moved in along with a girl from Krydor she had hired to look after the baby while she taught. It was not common for a woman to live alone in a teacherage with only a baby and a young nanny.

As at the previous school, she again taught the Ukrainian language and history after school hours and embroidery at lunch time. Ukrainian-speaking teachers frequently taught the Ukrainian language in schools located in the bloc settlements. Lunch hours would be shortened so that these lessons could be accommodated. In 1926 she obtained a teaching position in the Vonda area at the Riel Dana School. Again, she hired a nanny of Ukrainian descent to look after her son while she taught school. She often taught the nanny to read and write in Ukrainian in the evenings.

Her passionate desire for higher learning superseded all other obligations and conventional female behaviour. She resigned her teaching position in the late summer of 1926, and enrolled at the University of Saskatchewan. "My heart was set on getting a university education. My husband encouraged me to go to university." Since her husband was rector at Mohyla and had a flexible time table, he was able to look after their son when Stechishin went to university classes. In 1930 she received a Bachelor of Art's degree with a major in Home Economics, the first Ukrainian-Canadian woman to graduate from the University of Saskatchewan and the first Ukrainian-Canadian woman in Canada to graduate with a degree in Home Economics. While at university, her vision for a women's organization led her to accept the presidency of the local Olha Kobylianska association at the same time as being president of Mohylianky. These time-absorbing activities resulted in her receiving low marks in her university classes. However, this did not undermine her determination to achieve her objectives, and with the unwavering encouragement of her husband she pressed on. Her desire to establish a national Ukrainian-Canadian women's organization continued unabated.

A Call to Unite Women of Ukrainian Descent in Canada

The first recorded secular Ukrainian-Canadian women's organization in Canada was the Ukrainian Women's Educational Society formed in Winnipeg in 1916. In Saskatchewan, the first recorded women's organization, *Trud* (Toil), was organized in 1917 in the rural area of Dana followed by groups in Ituna in 1923, Melville in 1924, Sheho in 1925, Redfield-Richard

in 1926, Mazeppa in 1926, and Canora in 1926. At this time, however, communication was poor and the Mohylianky were not aware of these various women's organizations.

Stechishin felt that Ukrainian women needed to unite in their struggle against the "snobbish dominant society, which felt that if you weren't Anglo-Saxon you just weren't that good." Historical accounts show that prejudice and discrimination were rampant against the Ukrainian 'foreigners' and derogatory terms like 'bohunk' were often used by non-Ukrainians. The majority of Ukrainian immigrant women were poor and illiterate on their arrival in Canada and were considered by the dominant society to be ignorant for these reasons. Many women in the 1920s still clung to the 'old country' cultural baggage they had carried with them, and Stechishin believed their domestic practices were a century behind those in Canada. Fifty-six percent of the Ukrainian-Canadian women in 1921 were illiterate and lived in rural areas. They were isolated due to cultural and linguistic differences from the dominant society and often from each other due to physical distances from their neighbours. The status of Ukrainian immigrant women and their daughters at the beginning of the twentieth century, facing triple prejudices with regard to their class, ethnicity and gender, was not favourable.

By the 1920s, upwardly mobile women of Ukrainian descent, like Stechishin, were beginning to express their desire for an equal role in the solidarity of their group as well as in the mainstream female sphere. As a teacher and wife of the rector of Mohyla, who had obtained a Bachelor of Arts degree and was now studying law, she was a member of the Ukrainian-Canadian middle class, who were in reality lower middle class compared to the mainstream. Stechishin was promoting British-Canadian middle class values to women who were bereft of material wealth and, in many instances, of basic necessities. Although Stechishin was clearly offended by the prejudicial and discriminatory behaviour of the dominant society, she did respect many of their societal values. She did not criticize the values of the dominant middle class or the dominant society in general, but she did criticize their behaviour towards Canadians of Ukrainian descent. Elevating Ukrainian-Canadian women was indeed challenging, since the majority of their family incomes were below the poverty line and they lived with daily drudgery. It was the middle-class women activists of Ukrainian descent who joined Stechishin in her quest to promote self-enlightenment and to organize a national women's organization to spread their ideology while at the same time attempting to unify women of common interests and backgrounds. She chose the popular weekly Winnipeg-published Ukrainian language newspaper, *Ukrainskiy Holos (Ukrainian Voice)*, as her first vehicle to communicate with them.

Stechishin felt that Ukrainian women needed to unite in their struggle against the "snobbish dominant society, which felt that if you weren't Anglo-Saxon you just weren't that good."

Her first call to unite Ukrainian women under one organization in Canada appeared in an article titled '*Do Orhanizatsiu Ukrainskoho Zhinotstva*' (To Organize Ukrainian Women) printed in the *Ukrainskiy Holos* on April 1, 1925. In this article she focused on the promotion of Ukrainian national consciousness amongst women and discussions of women's issues. Stechishin earnestly urged women to focus their activities and subsume their lives to Ukrainian matters almost exclusively. This call to Ukrainian-Canadian women to follow the lead of 'English' women's concern with improving the social conditions for the country, and for the membership of the branches of a women's organization to be enlightened, shows how Stechishin wrapped her feminism with Ukrainian national consciousness. Stechishin's was the first published appeal on this theme in any press in Canada; it produced no results at all.

Her second call to women to organize was printed on July 29, 1925 in the *Ukrainskiy Holos*, titled '*Soiuz Ukrainski v Ameryky i Kanady*' (Ukrainian Women's Association in America and Canada). Here, she expanded her view that women should seek self-improvement. Growing up and teaching in the bloc settlements, Stechishin had firsthand knowledge of the low status of Ukrainian women, their lack of activism in their communities and their lack of sophistication and education. Recognizing these conditions as deficiencies, she thought her duty was to promote 'national consciousness'. She concluded that a women should strive for self-enlightenment, devote herself to her family, and do everything possible to promote Ukraine. She also chastised the better-educated women for not performing their duty to take an active role within their immediate community. To attract the attention of women, she mentioned a topic customarily of interest to women, domesticity. The idea was to attract women with household topics and at the same time, stimulate their interest in intellectual issues. Although she appeared to recognize that women needed to improve the efficiency of their domestic responsi-

bilities, the ultimate goal was to elevate Ukrainian-Canadian women so that they would develop middle class Canadian standards of hygiene, nutrition, household practices and education espoused by the dominant society. Once they attained this level, they would be able to project a good image and gain acceptance as worthy Canadians by the dominant society.

Concern about the socio-economic and ethnocultural conditions of Ukrainian-Canadian women was articulated publicly for the first time in 1918 at the third Ukrainian National Convention in Saskatoon by two women, Olha Swystun and Anna Bychinska. However, it was not until 1925 that the subject was broached again. This time, Leonida Slusar, a Ukraine-educated wife of an Orthodox priest, while addressing the Ukrainian National Convention in Saskatoon promoted the feminist idea that women deserved to be equal with men. She also stated that women had to be educated and have self-respect to enable them to educate their children to take their rightful place in Canada. Slusar's address strengthened Stechishin's and the Mohylianky's resolve to proceed with their idea of uniting all women of Ukrainian descent in Canada. In 1925 the formal organization of the Ukrainian National Women's league of America reinforced their determination to organize an association of their own.

On November 27, 1926, the *Ukrainskiy Holos* published Stechishin's final attempt to inspire women to attend a women's convention either as delegates or observers. In the article, '*V Spravi Zhinochoho Zizdo*' (The Purpose of a Women's Convention), she again lamented that women have no pride in their own culture and are not interested in elevating themselves and their community. Hence, this passivity reflected on the family and ultimately on the preservation of Ukrainianness and on Ukraine and this was to be remedied.

In the fall of 1926, young women activists and Savella Stechishin established a Founding Committee to organize a women's session at the Ukrainian National Convention to be held in Saskatoon in December 1926. They then sent out invitations to all the progressively-minded women they knew, particularly the female teachers in the rural areas who had boarded at Mohyla, inviting them to attend the conference. They also believed it was important to communicate with the wives of the men who were the activists in the intelligentsia and to get their support. There were no women acting as leaders in the Ukrainian elite; it was entirely men who guided the fledgling Ukrainian community. To get support from Winnipeg, which at this time was the centre of Ukrainian culture, Stechishin wrote to her friends whose husbands were prominent members of the Ukrainian community in that city. They embraced the idea and gave it their enthusiastic support.

Although the idea of a national women's organization was based on a model similar to the one in Ukraine and there was advice from the 'English' women's societies, this new organization was unique in that it combined the ideals of Ukrainianness and an 'English' Canadian setting. The distance between the Ukrainian and Canadian psyche and their respective conditions and modes of life was obviously vast. Since the majority of older women were illiterate, they did not participate. The planning and implementing of the goals were left entirely to the young, determined trailblazers within the Mohyla Institute milieu.

With Julian as one of the organizers of the Ukrainian National Convention at Mohyla and a strong supporter of the women's movement, it was not difficult for Stechishin to persuade the exclusively male organizers to set aside a room and a specific time for women to meet for the sole purpose of proposing the formation of a women's organization. The persistence of Stechishin and her friends came to fruition at a session for women at this convention. The convention began on December 26, 1926 with a women's session as part of the proceedings. Stechishin was elected chairwoman of the session where approximately one hundred women, mostly from the prairies, were present.

The first national Ukrainian-Canadian women's organization was established. The name *Soiuz Ukrainok Kanady* (Ukrainian Women's Association of Canada - UWAC) was unanimously adopted. This name reaffirmed the organization's unity with its counterparts in Western Ukraine, *Soiuz Ukrainok* (Union of Ukrainian Women) and in the United States, *Soiuz Ukrainok Ameriky* (Ukrainian National Women's League of America). Stechishin presented an outline of the constitution for the UWAC which she had drafted beforehand with the help of her husband and a priest residing at Mohyla. Olha Swystun of Winnipeg was elected president with Savella Stechishin as vice-president. Seven branches, six from Saskatchewan and one from Alberta, signed up constituting the base.

Final section continued next month

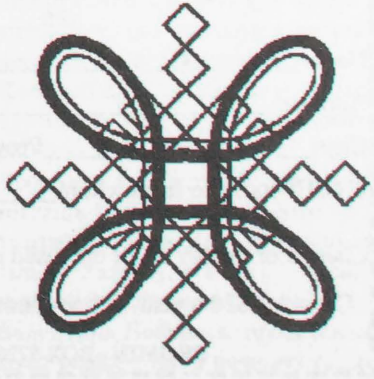

Жіночі Постаті
Women of Influence

MARY USICK

At the last national convention of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada, Mary Usick of Regina., Saskatchewan was honoured with an Award of Excellence.

Mary was born in Lumsden, Saskatchewan. She became a member of CYMK in 1932 and was an active member during her years as a CYMKivka.

She has been a member of the Ukrainian Women's Association of Canada for the past 57 years and has been honoured with a life membership in the Association.

During this period Mary held various executive positions as well as representative to various committees. Being the first woman on the church executive of the Descent of the Holy Ghost parish in Regina is a distinction in itself. Mary is also an honourary member of the Descent of the Holy Ghost Sobor.

As representative to the Local Council of women for the past 30 years, Mary has held various executive positions. She is president of the Ukrainian Senior Club since 1979.

She is a recipient of the Volunteer Recognition Certificate presented by the Honourable Sylvia Fedoruk, Lieutenant Governor of Saskatchewan, and has been recognized by the Regina Multicultural Council.

We wish Mary good health and much happiness and continued success in her many community interests.

Sonja Bremner, President
UWAC Saskatchewan Prov. Executive

EASTER GREETINGS
DUE BY MARCH 20!

ВЕЛИКОДНІ ПОЗДОРОВЛЕННЯ
до 20-го березня!

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

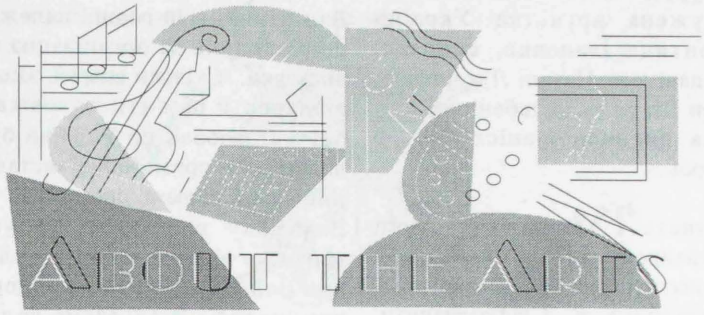

Виставка творів Вадима Доброліжа Музей історії м. Києва Квітень 1999 р.

Квітень 1999 р. у столиці України надзвичайно теплий і привітний. Уже в кінці місяця зацвіли каштани, а парки вкрилися барвистим килимом фіялок. Та це було пізніше, а в середині квітня лагідне сонце зустріло гостей: Валентина Доброліж з родиною з Едмонтону. В приміщенні Музею Історії Києва п. Валентина знайомила громадскість столиці з творчістю покійного чоловіка, відомого канадського мистця українського походження Вадима Доброліжа. На виставку було привезено і подаровано понад сорок великих мистецьких фотографій розпису з Української православної катедри св. Івана Христителя з Едмонтону. Повернення В. Доброліжа на рідну землю почалося кілька років тому, коли п. Валентина вручила альбом художника представникам музеїв, бібліотек, учбових закладів. Саме тоді, в серпні 1997 року, з вуст знаних мистецтвознавців М. Романишина т Д. Степовика пролунав заклик ближче спізнати творчість мистця.

І от швидко минуло майже два роки підготовки до персональної виставки Вадима Доброліжа. В елегантній залі музею його директорка п. Тамара Хоменко відкрила виставку. Після неї виступив голова національної комісії з питань повернення в Україну культурних цінностей Олесь Федорук. Саме ці установи з підтримкою Асоціяції „За міжнаціональний мир і злагоду в Україні" доклали найбільше зусиль, щоб материкове українське мистецтво збагатилося ще на одне ім'я. Виступали також п. Юрій Огульчанський - голова асоціації та художник Леонід Голанчук - один з кураторів грандіозного проекту „Українське мистецтво двадцятого століття". Саме в каталогу, що вийшов в рамках проекту, представлено два твори В. Доброліжа. Основну думку промовців можна сформулювати словами п. Л. Гопанчука: „Вадим Доброліж належить до потужних мистців діяспори, які своїм мистецтвом збагатили духовно не тільки Україну, а й світ. Мусимо навчатися шанувати свої таланти". Валентина Доброліж представила свою родину, що в повному складі

прибула до Києва - дочку п. Наталю, зятя п. Едварда і онуку панну Тамару. З зацікавленням слухали присутні розповіді п. Валентини про шляхи і роки, які вели подружжя від Ніжина (місце народження Вадима) й Києва за океан аж до Едмонтону; про біду і поневіряння, що їх зазнала родина на цих шляхах. Це знайшло своє відображення у картині „Втікачі", подарованій музею. Вадим, каже п. Валентина „ніколи не сподівався, що коли-небудь зможе повернутися на Батьківщину" проте „contra spem spero" - родина виховувалася в пошані до України і свято береже не тільки пам'ять про батька, але й щиру материнську мову. Навіть онука Тамара, яка вперше побувала на землі діда і бабуні, могла б повчити багатьох (на жаль!) киян, як берегти рідне слово.

Знаючи що все життя п. Валентини повязане з музикою (народилась і зростала в родині оперних співаків, вчилась в Київській консерваторії), організатори виставки влаштували цікаву музичну програму. Виступали чудовий хор хлопчиків „Амадеус" під диригентурою пані Али Шейко, заслужена артистка України Валентина Іваненко, сопрано, акомпанімент Наталі Лукашенко; твори Шопена, Альбеніца і Лисенка виконав піаніст Віктор Суворов.

Урочиста і художня частини відбувалися в концертовій залі, а експонати творів були розміщені у виставковій залі. Слід зазначити, що успіху виставки сприяло надзвичайно гарне й гармонійне розміщення експонатів, виконане працівниками музею під керівництвом завідувача відділу діяспори п. Володимира Тихенка. Ось декілька відгуків з книги побажань Музею історії Києва: „Талановиті роботи В. Доброліжа займуть найяскравішу сторінку історії українського мистецтва, Андрій Пархоменко, член національної спілки художників України"; а ось ще одне побажання: „Дякуємо за організацію чудової виставки, радіємо поверненню на Батьківщину чудових робіт художника, сподіваємося на подальшу експозицію, може більш розширену щодо живописних робіт, як буде можливо. Щиро Дякуємо". Справді, п. Валентині і всій родині належить щира подяка за організацію цієї виставки. Скільки енергії, запалу, відданости пам'яти чоловіка та батька, любови до України було вкладено в організацію виставки. „Ми і далі живемо споминами про Вадимову виставку, згадуємо урочисте відкриття, добре слово про Вадима, чудовий концерт і прийняття. Відчуваємо велике духовне задоволення і радіємо, що частинка Вадима залишилася в рідній Україні", написала у своєму листі до Музею п. Валентина.

Напередодні Св Трійці 29 жовтня ц.р. в старовинному палаці на Печерську відкрито нову художню галерею „Культурна спадщина" - філію Музею історії Києва, призначену для ознайомлення, вивчення і зберігання культурних скарбів, створених українцями за межами своєї Батьківщини. В експозиції знайшли своє місце і твори Вадима Доброліжа.

Юрій Огульчанський, Київ

ADVERTISE IN *Promin*

Advertising rates for one year are:

business card	$150.00
1/4 page	$250.00
1/3 page (outer column)	$375.00
1/2 page	$500.00
full page	$900.00

Subscriptions and advertisements should be directed to the Promin address as provided on the inside cover.

Галя Щерблюк, Крайова Референтка Променя
Helen Scherbluk, National Promin Convenor

Books, Magazines, Newspapers, School & Office Supplies, Handicrafts, Jewellery, Pictures, Embroidered Blouses, Threads, Fabrics, Greeting Cards, Videos, CDs, Cassettes, Supplies for Easter & Christmas, Post Office, Parcels to Ukraine

W. KLISH
M. STECKO
Phone: (416) 703-2752
Fax: (416) 703-2753

Arka Ltd.
UKRAINIAN BOOK STORE & GIFTS

575 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT., CANADA
M5V 2B6

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS

- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100, Etobicoke, Ontario, M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

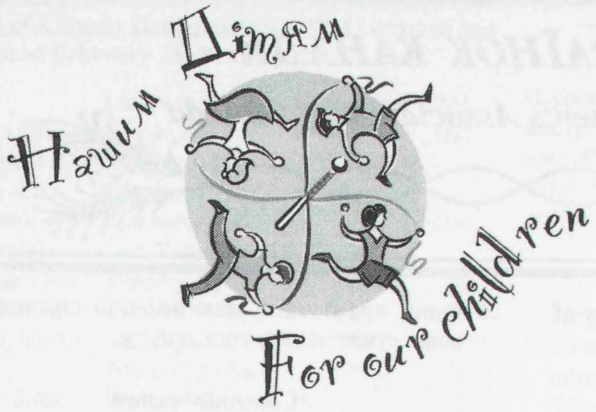

ДІТИ В ПОКЛОНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

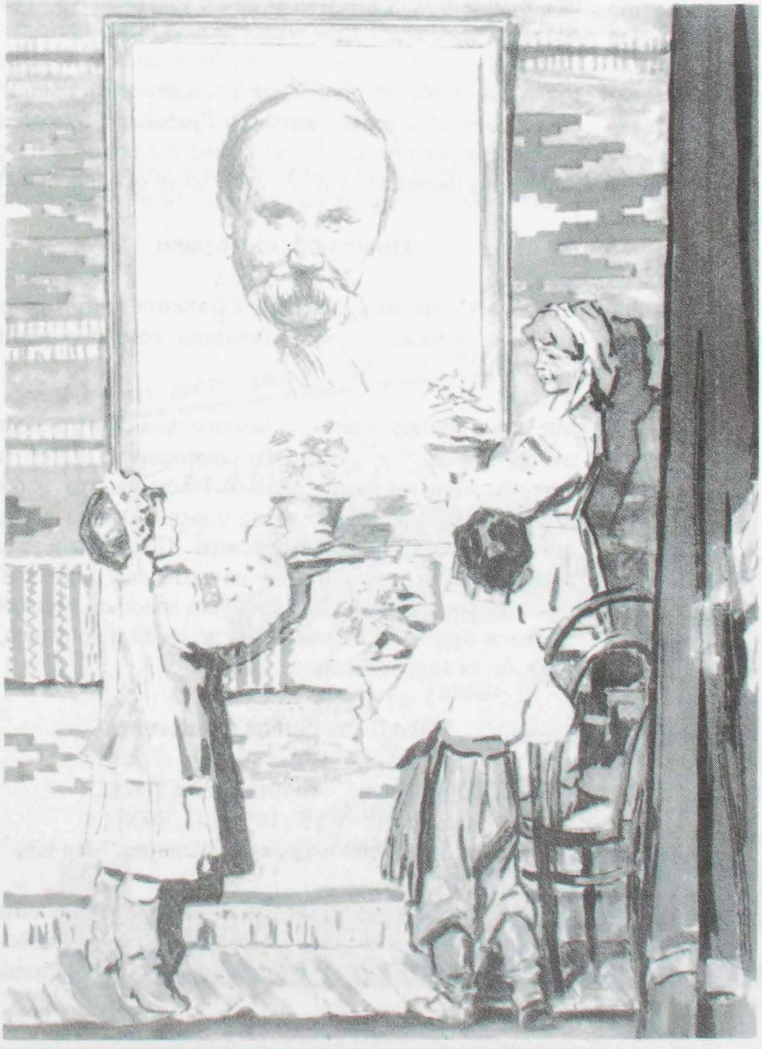

ШЕВЧЕНКО

Всі його ми батьком звемо,
Так від роду і до роду:
Кожний вірш свій і поему
Він присвячує народу.

Він любив усе прекрасне
Все ненавидів потворне, -
І його ім'я - незгасне,
Світлий образ - неповторний.

Чисту матір і дитину
Він прославив серцем чистим
Всю осяяв Україну
Поглядом він променистим.

Ось чому в сім'ї великій,
У цвіту садів прекрасних
Буде жити він вовіки,
Як безсмертний наш сучасник

Максим Рильський

ВСТАЛА ВЕСНА

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила.

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.

Т. Шевченко

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.

Тарас Шевченко

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Sonja Bejzyk, National President UWAC
Соня Бейзик, Крайова Голова СУК

Memory of Taras Shevchenko

March is the month in which we officially recognize and remember the great legacy left to the Ukrainian nation by our poet laureate, Taras Shevchenko. His works have guided and sustained the Ukrainian people throughout our turbulent history and continue to be a source of inspiration to all of us. Let us dedicate some time during this month to reflect on his memory.

40-ліття Променя

Цього року ми відзначуємо 40-ліття журналу Промінь, орган Союзу Українок Канади. В 1958-му році на Доміняльному З'їзді Сюзу Українок Канади в Едмонтоні рішено видавати власний журнал і було доручено Центральній управі негайно приступити до діла. Завдяки віддалам і визначеним особам, що подавали моральну і матеріяльну піддержку, як Централі так і нашій першій довголітній і заслуженій редакторці Наталії Когуська наш журнал існує до сьогодні.

Сьогодні під вмілим доглядом нашої редакторки Орисі Сушко та англомовної редакторки та адміністраторки Оксани Арсено наш журнал дальше розвивається та є взірцевим виданням нашого руху в Канаді, який також читають наші сестри в Україні. Отож в цьому ювілейному році ставаймо всі до спільної праці, щоб якнайкраще виконати свої завдання супроти нашого журналу.

Communication

In order for communication with our membership throught the pages of our journal Promin to be effective, it is important that the information provided is reviewed at regularly scheduled Branch meetings, as well as shared with those supporters and members who as yet are not subscribers to our journal.

In developing this portion of our communication plan, we expect to reach a greater number of members, as well as prospective members, who will have the opportunity of acquainting themselves with the wide scope of our activities.

Нововибрані Управи

Щиро вітаємо нововибрані і перевибрані управи відділів та бажаємо якнайкращих успіхів у вашій каденції.

Ми маємо велике довір'я до нашого членства та надію, що організація буде позитивно розвиватися. Серед наших членкинь ми маємо відданих і талановитих жінок, як приносять до спільної праці удосконалення певних ділянок професійних і життєвих. Покеруймо нашу працю, щоб дати всім нагоду виявити свої здібності в рядах Союзу Українок Канади. Нам вдасться це зробити, коли будемо ставитися одна до одної з пошаною, з любов'ю та з вирозумінням.

UWAC Pre-Sobor Conference

For Whom? All members of UWAC
When? July 9, 10 and 11, 2000
Where? St. Andrew's College, Winnipeg, Manitoba

Complete details regarding the program, accomodations and cost will be sent to all branches and will be printed in "News from the National Office" in future issues of Promin.

Donations received for Promin and for the Ukrainian Museum of Canada Headquarters UWAC through our Ankety, as of February 15, 2000

Branch	Location	Promin	UMC
Kniahynia Olha	Vernon BC	-	100
Lesia Ukrainka	Andrew AB	15	-
Lesia Ukrainka	Edmonton AB	400	-
St. Andrew's	Edmonton AB	-	100
Lesia Ukrainka	Sich-Kolomeya AB	30	-
Olha Basarabova	Thorsby AV	15	20
Lesia Ukrainka	Two Hills AB	100	100
Olha Kobylanska	Mazeppa SK	50	40
St. Olha	Moose Jaw SK	75	75
Lesia Ukrainka	Redfield-Richard SK	-	100
Olha Kobylanska	Sheho SK	100	100
Olha Kobylanska	Rosa MB	-	40
Olha Basarabova	Hafford SK	50	100
St. Olha	Vegreville AB	100	100

Sincere thanks to the Branches who have remitted their annual budgets and made these generous contributions. We are grateful to those who made contributions to our organizational, Benevolent and Natalia Kobrynska funds. Your generosity is indeed greatly appreciated.

To those Branches who have not yet completed their budget forms, please do so as soon as possible so that the National Office can make its budgetary plans for the year 2000.

Certificates

If your branch is celebrating a special anniversary, please notify the National Office. We have certificates for this special occasion. If your branch celebrated this special anniversary and did not receive one, let us know and one will be issued to you.

Kurelek Prints

"Second House" and "Picnic" prints are still available at $100 each including GST, shipping and handling.

Women of Influence - November, December 1999

We are pleased to provide additional information about Helen Mayba and her numerous community efforts. Helen is a long time member of UWAC Lesia Ukrainka Branch, Holy Trinity Cathedral in Winnipeg, having served as president for the past four years and previous to that many years as treasurer. Presently Helen is the treasurer of the National Executive UWAC based in Winnipeg. She always has been and continues to be a great promoter and supporter of the Cathedral Ukrainian School and Sadochok. As wel,l Helen remains an active parish member of the Holy Trinity Cathedral in Winnipeg. We wish Helen much success in all her endeavours.

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca

Reliability Since 1973

athens printing

Complete in House Service
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour Printing

- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Continuous Forms
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Tickets of all Kinds
- Complete Bindery Services
- Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9

Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

Campaign 40 / 2000

Пам'ятайте 40-річчя Променя!

Ми призначили число Променя за липень/серпень як ЮВІЛЕЙНЕ ЧИСТО ЖУРНАЛУ ПРОМІНЬ.

Отож закликаємо відділи СУК, окремих членів та всіх наших читатів прислати нам свої привіти і спомини разом з пожертвами не пізніше як до 1-го червня, 2000 р., щоб запевнити їх поміщення в цьому числі.

Зокрема звертаємося до референток при відділах допомогти нам у цьому ділі. Окрім того пропонуємо слідуюче:

* організуйте імпрези, щоб відзначити цю знаменну дату органу Союзу Українок Канади

* складайте пожертви на ювілейний фонд від відділів і особисто

* здобувайте нових передплатників і ціло річні оголошення

* передплатіть журнал для бібліотеки відділу і громади, місцеві бібліотеки, старечі доми, лікарні, і.т.п.

* подаруйте журнал родині та знайомим в Україні

Сподіюся, що з нагоди ювілею Променя, наше членство відгукнеться і велично відмітить 40 ліття жирналу та щедро складе свої пожертви на цю благородну ціль, так як це було з початку існування нашого журналу.

Галя Щерблюк
Крайова Референтка Променя

Remember the 40th Anniversary of Promin!

We have designated the July/August issue of Promin as our ANNIVERSARY ISSUE.

We are therefore encouraging all the branches of the UWAC, individual members and all of our subscribers to submit their greetings and memorabilia, along with donations no later than June 1, 2000 to assure their publication in this special issue.

We especially ask that the Promin conveners of our branches assist in this endeavour. As well we offer the following suggestions:

* plan an anniversary event to celebrate this special anniversary

* forward donations for the 40th anniversary fund

* enlist new subscribers and advertising

* provide subscriptions for your branch and/or parish libraries, community library, senior residences, hospital, etc.

* give a gift subscription to your relatives and friends in Ukraine.

As we celebrate the 40th anniversary of Promin, we expect that our UWAC branches and members will recognize this milestone in the history of our journal by continuing the valued morale and financial support that has sustained Promin for the past 40 years.

Helen Scherbluk
National Promin Convener

СИМПОЗІЮМ СХІДНЬОЇ ЕКЗЕКУТИВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Деякі учасники Симпозіюм: з ліва на право - добр. Ларися Макаренко, Оля Ковч, Орися Сушко, Маруся Зимовець, Маруся Венгер, Маруся Текала, добр. Катерина Бублик, Галя Щерблюк, Олена Мекферсон

Чи треба нам установляти довірну особу - мати power of attorney?
Чи наша шкіра вимагає постійного догляду?
Чи колись буде надана справедливість українцям - Канадцям?

23-го жовтня, 1999 р. в залі при Катедрі св. Володимира в Торонто, Онтаріо відбувся Симпозіюм Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади.

Симпозіюм відкрила голова СУК Східньої Екзекутиви Маруся Венгер. Привітала присутніх, зокрема отців, добродійок, бувшу голову крайової управи Орисю Сушко, бувшу голову Східньої Екзекутиви Галю Щерблюк, гостей з других відділів Торонто і дальших місцевостей, навіть з Монтреалю і Віндзору.

Голова відділу СУК ім. св. Княгині Ольги, добр. Лариса Макаренко привітала присутніх, побажала цікаво і корисно провести цю зустріч, подала до відома хто буде доповідати і на які теми.

Після молитви Дарця Москалюк-Руткай представила першу доповідачку Петрусю Лукасевич. Діди і батьки П. Лукасевич були одними поміж фундаторів церкви св. Димитрія на Лонг Бренч. Петруся була СУМКівкою, завжди активна в культурних справах при громаді. Закінчила студії на Торонтонському університеті, пізніше продовжувала свою едукацію на університеті в Лондон, Онтаріо. Є адвокатом, мешкає і працює дальше на Лонг Бренч. Спеціялізується в ділянці права родинного і Real Estate.

Доповідачка цікаво і зрозуміло говорила про це, що кожна людина повинна зробити своє завіщення так, що до свого майна, якеб воно не було велике чи мале, як і що до своєї особи. Бо ніколи , ніхто з нас не знає що може нам трапитись. Не дай Боже якоїсь біди, то найкраще щоб особа, до котрої маємо довіря (діти, хтось довірений) піклувались і тим що маємо -нашою власністю і за наше здорв'я і життя.

Якщо такого завіщення не маємо, то чужі люди про все децидують, ще і беруть за це досить великі гроші - з того що ми придбали. В

сьогоднішних часах таке завіщення є для нас усіх необхідне.

Другою доповідачкою була лікар дерматалог Лелія Сулима. Теплими словами, як доню своєї найкращої подруги в Едмонтоні, представила її Галина Райчеба.

Др. Лелія Сулима виросла в Едмонтоні, Альберта, завжди близька з православною церквою св. Івана. Вона закінчила університет в Альберті, продовжувала студії на Торонтонському університеті, докторат з медицини одержала в університеті в Кальгари. Вона є високої кляси спеціаліст в недугах шкіри. Її доповідь ілюстрована прозірками приковувала увагу усіх присутніх пань.

Сонце - джерело світла, тепла, благодать усього що живе може також бути, якщо необережно обходитись - причиною різноманітних захворювань шкіри. Треба постійно звертати увагу на усі, навіть маленькі плямки, бородавки, передовсім чи вони не змінюються. Взагалі усі зміни на шкірі перевіряти, консультувати у лікаря.

Добр. Катерина Сенцьо гарно подякувала доповідачкам. Підкреслила, що їх доповіді були цікаві а головне поучаючі. Усі присутні довідалися дуже багато і про правні аспекти нашої дійсності і про здоровя. Головне як себе поводити, щоб зберігти гарний вигляд і запобігти усякім можливим хворобам шкіри.

Обидві доповіді усіх зацікавили. Присутні мали багато питань. доповідачки в своїх відповідях виказали бесторонне знання справ. Були це високої кляси спеціялісти, фахівці в своїх ділянках. Як я вже написала обидві доповіді були на високому рівні і присутні вислухали їх з великим зацікавленням. Але найбільш вагомою була безсумнівно доповідь третя, котру виголосив проф. Любомир Луцюк. Представила його пані Клавдія Микитюк, Сказала вона, що імя проф. Л. Луцюка є добре знане українській громаді в Канаді. Він вже довгі роки бореться за добре ім'я українців. Відважно висловлює свої думки в англомовній і українській пресі. Звертається до установ, парляменту, уряду Канади, до сумління її громадян, до цілого світу, домагаючись справедливости. З доповіді проф. Л. Луцюка ми багато довідались про те що підчас першої світової війни біля 80,000 українців, громадян Канади, було покривджених. Приїхали вони до Канади на австрійських пашпортах визнано їх неприятелями. Їх майно було конфісковане, вони були переслідувані, біля 5 тисяч інтерновано в концентраційних таборах. Багато з них там загинуло, багато стратило здоровя. Вони мусіли працювати на найтяжчих роботах (вирибувати ліси, прокладати залізниці, в копальнах під землею ..... не дістаючи майже жодної винагороди).

Як би лічити тепер - за втрачене майно, здоров'я, майже невільничу працю - за все це уряд Канади винен тим людям (живуть ще декотрі), їх нащадкам, українській громаді великі гроші - міліони, навіть біліони. Українська громада домагаєтся хоч символічного винагордження, а останнім часом хотя визнання що такий злочин був заподіяний.

Але все це іде дуже трудно. Документи про цю, темну сторінку історії Канади в великій більшости знищено на початку пятдесятих років. Нема про це спогадів ні в шкільних підручниках, ні в книжках. Проф. др. Л. Луцюк при помочі других відданих цій справі людей докладають великих зусиль, щоб розяснити цю сторінку трагедії українського народу. Завдяки їм в багатьох місцевостях де були зорганізовані концентраційні табори (а було їх 26), встановлено пропамятні дошки в липні ц.р. встановлено одинацяту таку таблицю в Victoria B. C. (перед тим м. ін. в Fort Henry в Kingston, Nanaimo, Vernon і других місцевостях)

Ведеться дальша наполеглива праця, щоб зібрати як найбільше даних, доводити до свідомости українців, усіх громадян Канади і світу про долю і роль українців в історії Канади від часу перших поселень українців в тій країні до сьогодні.

Терпіння і переслідування українського народу це майже ціла наша історія. Підчас другої світової війни також багато українців було увязнених, загинуло в фашисткіх концентраційних таборах. Одиниці пережили. Проф. Л. Луцюк презентував книжку Степана Петелицького „До Авшвіцу за Україну". Автор книжки (обозовий но. 154922), котрий пережив пекло Авшвіцу ділиться своїми спогадами про цей страшний відтинок свойого життя, свідчить про незламну волю боротьби за Україну.

Дальше проф. Луцюк представив присутнім п. Олю Одинську-Грот, котра розповіла про терпіння свого батька неправдиво звинуваченого. В особах І. Демянюка, В Одинського звинувачується добре імя українців, против чого ми усі повинні боротися.

Ми були жертвами в руках фашисткіх і большевицьких імперій, а нас звинувачують в злочинах які вони заподіяли, а нам справедливости

відмовлено.
Доповідь проф. Луцюка і Олі Одинської усіх дуже зворушила. В першій мірі нам самим треба знати правдиву історію взагалі, нашого народу зокрема. Тоді ми можемо чесно домагатися від урядів, громадян світу властивого ставлення до нас. Проф. Л. Луцюк невтомно старається довести до свідомости усіх цю правдиву історію.

Марія Божик від імені присутніх щиро подякувла усім доповідачам, зокрема проф. Л. Луцюку. Напевно його слова не одну присутню на симпозіюм членку СУК приведуть до глибокого роздуму над тим чого довідались, чого вислухали.

Треба також сказати, що наші невтомні пані з Господарського Комітету: Ліза Звірховська, Олександра Кондратенко, Дора Хряків, Ева Гайдук, Соня Круткевич і Анна Москалюк угостили нас смачним обідом з кавою і солодким що підкріпило силу присутніх.

На закінчення хочу сказати таке - ми усі знаємо і про потребу завіщень і про конечність піклування за своє здоровя і нашу трагічну історію. Але вислухати цікаву приготовлену і представлену доповідь на ці теми є справді надзвичайно корисно і потрібно.

Після цих доповідей присутні привітали гостей - голову централі СУМК Давида Маковського з Едмонтону, і новообрану голову Провінційної Екзекутиви СУМК Іванку Юрійчук з Гамільтону. Обоє привітали присутніх і висловили подяку за співпрацю, яку членки і відділи Союзу постійно подають їм. Також була присутня крайова референтка СУМК, Маряна Макоська, яка подала обширні і цікаві інформації про працю СУМК в загальному.

Галя Щерблюк, крайова референтка Променя зробила заклик на підтримку журналу в загальному а зокрема з нагоди 40-ліття його існування в 2000-му році. Орися Сушко повідомила про проєкт Комітету Другого Тисячоліття Християнства УПЦК, виставку „Ікона: Свято Життя", офіційне відкриття, яке відбудеться 12-го листопада в приміщенні Укр. Музею Канади - СУК в Інституті Св. Володимира.

Подяка голові відділу добр. Ларисі Макаренко, голові і паням зі Східньої Екзекутиви (і паням з Господарського Комітету), що цей цікавий, корисний і потрібний симпозіюм бідбувся.

Євгенія Мельничук
Пресова Референтка
СУК Відділ ім. св. Княгині Ольги

Золотий Ювілей Союзу Українок Канади Відділу ім. Лесі Українки в Ст. Кетеринс, Онтаріо

13-го листопада 1999 року дуже гарно осіннього дня, розпочалося святкування молебнем та панахидою о 5-ій год., яку відправив отець-настоятель Юрій Галиця. Членкині стояли з свічками, а голова відділу Савеля Ружницька з прапором СУК.

Входячи до святочно-удекорованої залі лунав гимн Союзу Українок „За нами сестри темінь ночі". З святочним піднесенням гості і присутні засіли на свої місця о 6:30 год. вечора.

Ввесь час в залі тихенько програвала музика. На стіні висів портрет Лесі Українки прикрашений вишитим рушником, а вище була золота емблема 50-ліття

відділу. Рядом з головним столом стояв столик покритий вишитим обрусом і на ньому в рамці були записані імена голів відділу, які відійшли у вічність. Поруч горіла свічка в золотім підсвічнику - це був доказ вшанування трудолюбивих членкинь, які організували цей відділ і ми їх згадали в цей Ювілейний День.

На столі був уміло удекорований торт 50-ліття відділу СУК. На кожнім столі стояли квіти чудових осінніх кольорів та золоті стоячі серветки, що і підносило святочний настрій.

Голова відділу попросила отця Юрія провести молитву і поблагословити страви бенкету.

Молоденькі дівчата у вишитих блюзках доносили страви до столів. Після смачної вечері та Ювілейного торту з кавою, голова відділу представила гостей головного столу:

Марія Макаренко - довголітня голова, почесна членкиня та господиня Ювілейного святкування

Савеля Ружницька - голова відділу СУК в Ст. Кетеринс, Онтаріо

Маруся Венгер - голова СУК на Східню Канаду - головна доповідь
Отець Юрій та добродійка Ірина Галиця

Василь Лапко - голова громади
Степан Захарчинський - голова церковного хору

Андрій Бурак - диригент церковного хору

За окремим столом були делегатки з привітами:

Стефанія Шпитковська з Гримзбі, Онт - Відділ ім. Княгині Ольги та Наталя Бал з Гамільтону, Онт. - відділ ім. Лесі Українки та бувші голови відділу: Віра Тарас, Оля Головаш, Маруся Філенко та Надя Андрусів

Господиня вечора звернулася до голови відділу, щоб вона прочитала привіт та побажання від Блаженнішого Митрополита Василія. Після привіту отець Юрій зачитав другу Митрополичу грамоту 50-ліття Церковного Хору і вручив диригенту Андрію Бураку.

Слідували привіти та побажання від Єпископа Східньої Єпархії Владики Юрія. Від Домініяльної голови централі СУК Соні Бейзик, а Маруся Венгер вручила грамоту від централі СУК. Від голови громади Василя Лапка, від хору Степана Захарчинського та від бувшої голови відділу СУК Лариси Федь були зачитані привіти.

Господиня вечора попросила до головної доповіді Марусю Венгер. Доповідь була дуже змістовна і повчальна та включала інформації про значіння другої мови. Присутні подякували Пані Венгер гучними оплесками. Савеля Ружницька вручила їй дарунок.

Слідувала мистецька програма. Господиня запросила свого хресника Петра Мельничука проспівати вязанку українських пісень та балад між якими була „Рідна Мати моя", „Два кольори", а приграваў його приятель Розз Інгліс.

На закінчення програми голова Савеля Ружницька сердечно подякувала Марусі Венгер за піднесення нашого святкування, солісту Петру Мельничуку за сольо-спів, всім гостям за їхню присутність та господині вечора за проведення цього свята. Голова особливо дякувала кухонному комітету за приготування смачних страв, які були подані на столи гарячими, а це Олі Ворбек, Орисі Мой та Марії Тарасюк.

На закінчення отець Юрій провів молитву та проспівали Многоліття. Почалася забава з оркестрою місцевих музикантів під керівництвом доктора Юрія Токарика.

Культ-Освітня Референтка
Марія Макаренко

Kazka Productions

Author - Lena Hryhor Gulutson Artist - Larisa Sembaliuk Cheladyn Musician - Gene Zwozdesky

The Mosquito's Wedding

Ой що ж то за шум

A comical spoof of a Mosquito's Wedding. Translated from a traditional Ukrainian Folk Song. Set to lively dance.

Snow Folk Song

Снігова пісня

In this song the children make a Snow Grandma and Snow Grandpa. Under a magic spell these snow folks come to life and dance a "hopak" together with all the animals of the forest.

Sing-A-Long Treasures

Співучі Скарби

A collection of songs and rhymes for children of all ages, covering all seasons and main holidays.

The Enchanted Christmas Tree

Зачарована Ялинка

Imagine a Christmas Tree that magically comes to life on Christmas Eve as Ivas' and his family are enjoying "Sviata Vecheria", the traditional Ukrainian Christmas Eve dinner. This delightful musical story relates the many traditions surrounding Ukrainian Christmas.

"Vesnivka" Spring Serenade

Веснівка

This is an enchanting read-and-sing-along book that celebrates the return of spring. All the animals rejoice in dance and song at the changing of the season. It culminates in the making of an Easter Egg.

Colourful children's books in Ukrainian and English with lively music and printed verse.

Each book with cassette $12.95, includes GST

We pay shipping!!

Send cheque or money order to:

KAZKA PRODUCTIONS LIMITED
11524 - 78 Avenue • Edmonton, Alberta
CANADA • T6G 0N5
ph: (403) 436 - 3010 • fax: (403) 471 - 5501
e-mail: cheladyn@freenet.edmonton.ab.ca

NATALKA FARYNA KIT

Prominent Ukrainian Leader Called by the Lord in Edmonton: A Tribute to a "Shliakhetna" Lady

Natalka Faryna Kit (nee Evasiuk), a prominent Ukrainian-Canadian leader in Edmonton, was called by the Lord on February 17, 2000 during her 78th year, after a dignified and brave struggle with cancer. News of her repose quickly traveled throughout Canada and Ukraine and especially throughout the Ukrainian Orthodox Church and the rank and file of the Ukrainian Self-Reliance League of Canada (USRL) and its women's component, the Ukrainian Women's Association of Canada (UWAC).

Personally I had the opportunity to know "Pani Faryna" (as I and many called her) over the past 45 years. Throughout this time, her commitment and love to all things Ukrainian and Ukrainian-Canadian as well as all matters of the Ukrainian Orthodox Church truly stood out. She was a passionate and dedicated leader and promoter of multiculturalism. As well she had great pride and love for her rich Ukrainian culture and its arts.

In her unique way of living, she was most proud of her three children - Myron, Leona, and Christine, as well as her seven grandchildren" Nicholas, Laura, Daniel, John, Dennis, Ariana and Myron. In addition, she had hundreds and hundreds of other spiritual children, especially members of CYMK (Canadian Ukrainian Youth Association), as well as Ukrainian dancers, and choristers. She not only believed in "youth", but she also wanted them to do their best in their professional life as well as to keep attached to their Ukrainian heritage and Ukrainian Orthodox Church. I was most privileged to have been one of her "adopted sons", while growing up in Edmonton in the 1950'sand 1960's. Her home was always open to the youth, especially CYMK for she wanted young to socialize. I fondly remember a number of CYMK Ukrainian "sock-hops" in her family rumpus room in the south end of Edmonton.

In my professional life as a professor, I continued to have cordial relations with the late Natalka. She always showed interest in my personal and familial development, but more importantly we shared many common threads on the fate of our Ukrainian organized life in Canada as well as the Ukrainian Orthodox Church of Canada and in Ukraine. She always encouraged me in my career and often commented on my speeches and articles. She was in fact a sort of "conscience from below" on common issues that we shared. In this she shared a passion for the future of our community and church, and desired more emphasis on strategic planning and development. I remember her often saying, "ny vzhe de idemo, iaka j nas maibutnist'??".

I am told that in community organizational and committee work, in the tens of committee she was engaged in, especially the three levels of governance of the Ukrainian Women's Association of Canada (here she was the chairperson on numerous occasions), she was always a dedicated and committed leader, disciplined in her chairing and always "result oriented". For her, "talk" was important, but she was interested more in "actions." She often stated "a teper shcho bude, iak tse mozhna vykonaty??!!"

The creation of the SHUMKA dancers in the 1950's and the Edmonton CYMK choir in the 1960's was a major joy for her because the two ensembles placed our Ukrainian culture in "action" and gave an opportunity for her children to maintain their culture. Not only did she believe in the "action", but she and her late spouses supported financially and morally their annual activities. In fact she was a major benefactor of many cultural, religious and social concerns and activities in our community.

Natalka also had a wider vision of culture and heritage. She supported fervently Canada's multicultural policy and was a most proud Canadian. For her the cultural and linguistic traditions of all Canadians were the cornerstone of Canadian identity.

Natalka was also a committed Christian as a prayerful communicant of the Ukrainian Orthodox Church of Canada. Her membership and activities in St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral in Edmonton were outstanding. Her belief in the Orthodox Christian faith as exemplified by the Ukrainian Orthodox Church tradition was close to her heart. She celebrated

the major Church feast days, such as Christmas and Easter, with great flair and pomp where faith and culture were fully integrated.

Natalka Faryna Kit has been called by the Lord, yet her works remain amongst us. Her legacy to us are manifold - love of culture and faith, respect for children and youth, and faith with a strong vision for future Ukrainian-Canadians, Canada and Ukraine.

May the soul of Natalka rest in peace. May her memory be eternal. Vichnaia Pamiat!

Dr. Roman Yereniuk

На нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашого дружби, **Ореста Коропецького**, складаємо $20.00 на пресовий фонд Променя. Висловлюємо всій родині глибоке співчуття. Вічна йому пам'ять!

Адольф і Маруся Венгер
Монтреал, Квебек

Forwarding a donation of $100.00 to the Promin press fund in memory of **all the members** of the Ukrainian Women's Association of Canada, O. Basarabava Branch, St. Eliah Church in Rossburn, Manitoba. May their memory be eternal!

S. Kalyniuk

В пам'ять дорогої членки і основноположниці товариства і нашої церкву бл. пам. **Стели Тасїй**, яка упокоїлася 28 жовтня, 1999 р. на 77-му році життя, СУК Відділ ім. Княгині Ольги при церкві Св. Михаїла в Едмонтоні, Альберта дарує $50.00 на пресовий фонд Променя, як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна їй пам'ять, а родині щире співчуття!

Ольга Стельмащук
Референтка Променя

Mrs. **Kay Dorush** of Yorkton Sask. entered into eternal rest Wednesday, December 1, 1999 at the age of 85 years. As an everlasting wreath in memory of our dear member a donation of $20.00 is made to the Promin press fund.

Vichnaya Pamyat!

UWAC Olena Pchilka Branch
Phyllis Stanicki, President
Anna Saley, Promin Convener

Відділ ім. Лесі Українки у Виндзор, Онтаріо дарує $50.00 на пресовий фонд Променя як нев'янучий вінок в світлу пам'ять добголітної членки бл. пам. **Нелі Король**, яка упокоїлася 18-го серпня, 1999 р.
Вічна їй пам'ять!

Анна Букса
Референтка Променя

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Кучера** (упокоївся 28 січня 1989 р.) замість квітів на могилу дарую $50.00 на журнал Промінь.
Вічна йому пам'ять!

Дружина Василина Кучер
Вернон Б.К.

У другу річницю упокоєння мого дорогого незабутнього мужа бл. пам. **Петра Кіндрачука**, котрий відійшов у вічність 28-го лютого, 1998 р, і також за покійних любих родичів бл. пам. **Николи і Насті Метрунець** та **Івана і Анни Кіндрачук** дарую $50.00 на пресовий фонд Променя у їх світлу пам'ять.

Вічна їм пам'ять!

Павліна Кіндрачук
Вернон, Б. К.

Залучуємо $50.00 на нев'янучий вінок наших довголітних членкинь **Марії Ковальчук** і **Анни Паранич,** які упокоїлися минулого року (1999). Вічна їм память!

СУК при Катедрі Св. Івана
Катруся Гогден, касир

Ділимося сумною вісткою, що 17-го лютого, 2000 р. в Едмонтоні, Альберта з волі Божої відійшли у вічність довголітні громадські діячки

бл. пам. **НАТАЛІЯ ФАРИНА КІТ** на 78-му році життя і

бл. пам. **ОЛЬГА ГАННОЧКО** на 91-му році життя.

Висловлюємо родині, приятелям і знайомим глибокі співчуття а покійним Вічная Пам'ять.

Централя Союзу Українок Канади і Редакція Променя

40th ANNIVERSARY DONATIONS

The donations listed in this section include all those received from January 1 to January 31, 2000. The Editorial Board gratefully acknowledtes the generous donations in support of Promin during this anniversary year.

$500.00
UWAC Saskatchewan Prov. Exec., Regina SK
$255.00
Donations in honour of Karolina Sawicki's 100th birthday (individual donations listed with write-up in Feb. issue)
$100.00
UWAC Foam Lake SK
$50.00
Effie Bodnar, Mississauga ON
Karolina Sawicki, Montreal PQ
UWAC Surrey BC
UWAC St. Michael's Branch, Edmonton AB
Helen Munrow, St. Albert AB in memory of her mother Mary Maciuk (In Memoriam May 1999)
$40.00
Anna Dorosh, Saskatoon SK
$30.00
Bernice Mysak
$25.00
Olesia Holynsky, Etobicoke ON
Peter Kuzyk, Leamington ON
$20.00
Helen Scherbluk, Etobicoke ON
Annie Horbay, Winnipeg MB
Mary Saranchuk, Winnipeg MB
Very Rev. Ostap Flak, Edmonton AB
Iwanna Waler, St. Catharines ON
$15.00
Eunice Basaraba, Wolfville NS
Mary Woloschuk, Kanata ON
Gladys Andreas, Surrey BC
$10.00
Nellie Dmyterko, Shoal Lake MB
Mary Hontscharuk, Kitchener ON
Nettie Spelay, Saskatoon SK
Anna Palyga, Regina SK
Angelina Dwernichuk, Chilliwack BC
Anastasia Oystryk, Kamsack SK
Jennie Pidwysocky, Montreal PQ
Sopatyk, Saskatoon SK
Hudyma, Sherwood Park AB
Stephanie Kulba, Montreal PQ
$5.00
Olga Regush, Montreal PQ
Mabel Gonta, Oshawa ON
Olga Dery, St. Laurent PQ
Mary Storozuk, Thunder Bay ON
M Woron, Calgary AB
Nellie Marchuk, Chilliwack BC

Correction

In the January issue of Promin a donation of $100.00 credited to Rachael Melnychuk of Edmonton, Alberta was in fact made by the UWAC, St. Elias Parish in Edmonton AB.

We wish to acknowledge two indivicuals, supporters of Promin who submitted articles we recently published.

Lillian Gregory of Edmonton, Alberta
submitted the article
"Christmas, a Mindless Secular Blowout"
which appeared in the January 2000 issue
and
Marusia Hnatiuk of Windsor, Ontario
submitted the article about the *rushynk which Lesia Ukrainka embroidered for Taras Shevchenko* published in the February 2000 issue.

We are grateful to both of these subscribers for their articles and encourage them and others to continue submitting items of interest.

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

- Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $3.5 million awarded.
- Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.
- Inquire about living bequests and designated funds.
- Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

UKRAINIAN ORTHODOX LIBRARY OF
ST JOHNS
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7 1-Dec-2001